

DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
ORDINATIONIBUS
IN PROCESSU CAMERÆ IMPERIALIS
USITATIS,
QUAM
AUSPICE
DEO TER OPTIMO MAXIMO

EX INDULTU INCLYTÆ FACULTATIS JURIDICÆ
IN ALMA UNIVERSITATE MOGUNTINA

P R A E S I D E
PRÆNOBILI, CLARISS. ET CONSULTISS.
VIRO AC DOMINO

D. FRANCISCO ANTONIO DÜRR J. U. D.
EMINENTISS. AC CELSISS. PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNT.
CONSILIARIO AUL. ET REGIMINIS ACTUALI, EJUSDEMQUE IN HAC
ALMA UNIVERSITATE JURIS PUBLICI, ET HISTORiarUM PROFESSORE PUBLICO,
ET ORDINARIO, NEC NON REVERENDISS. CAPITULI METROP. MOGUNT.
ET UNIVERSITATIS SYNDICO, FACULTATIS JURIDICÆ DECANO,
PRO SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS, ET PRIVI-
LEGIIS DOCTORALIBUS RITE CONSEQUENDIS

PLACIDÆ ERUDITORUM CENSURÆ SUBMITTIT,
AUTHOR ET DEFENDENS

PETRUS JOSEPH. FRANC. XAV. CRAMER DE CLAUSPRUCH,
ECCLESIAIUM ARCHIDIACONALIS MAJORIS BONNENSIS, NEC NON
PERILLUSTRIS COLLEGIATÆ NOVESIENSIS CANONICUS.

Die 5ta Martii Anno MDCCLXXVI.

Ex Typographia Elef. Aulic. Acad. apud JOANN. JOS. ALEF, Hæred. Hæffner.

DISSERTATIO IN AUCTORIALIS

DE

ORDINATIBUS

IN PROCESSU CAMERAE IMPERIALIS

USITATIS,

M. A. X. I. M. A. N. O.

A. U. S. T. R. I. A. E.

DEO FER OPTIMO MAXIMO

EX IMPERIA INHIBITAE FACULTATIS IURIDICAE

IN ACADEMIA UNIVERSITATIS MONTENAPOLITANA

JOHANNES

FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

DE FRANCISCO ANTONIO DURR

EMINENTISSIMO
^{AC}
CELSISSIMO
PRINCIPI ^{AC} DOMINO
DOMINO
MAXIMILIANO
FRIDERICO,
ARCHI-EPISCOPO
COLONIENSI,
S. R. I. PER ITALIAM
ARCHI-CANCELLARIO,
^{ET}
PRINCIPI ELECTORI
S. SEDIS APOSTOLICÆ LEGATO NATO
EPISCOPO MONASTERIENSI
WESTPHALIÆ ET ANGARIÆ
DUCI,
BURGGRAVIO STROMBERGENSI COMITI IN KOENIGSECK
ET ROTTENFELS, DOMINO IN ODENKIRCHEN, BORCKELOHE
WERTH, AULENDORFF, ET STAUFFEN &c.
DOMINO DOMINO MEO
CLEMENTISSIMO

E M N I E N T I S S I M O

AC
C E N S I S S I M O

P R I N C I P A L I S D O M I N I O

M A X I M I L I A N O

F R I D E R I C O

A R C H I - E P I S C O P O

C O L O N I E N S I

R. I. P E R I T A L I A M

A R C H I - C A N O C E L L A R I O

P R I M O P R I N C I P A L I S

E P I S C O P O M O N A S T E R I E N S I

W E S T H A L I A E E T A N G A R I A E

D U C I

D O M I N O D O M I N O M E O

C L E M E N T I S S I M O

EMINENTISSIME
AC
CELSISSIME
PRINCEPS ELECTOR
DOMINE, DOMINE
CLEMENTISSIME!

Ante sacratissimum ELECTORALIS CELSITU-
DINIS TUÆ solium PRINCEPS Ecclesiæ,
& Imperii EMINENTISSIME præsentem Dissertatio-
nem subjectissima Pietate deponere audeo. Insita hæc
fere omnibus mortalium animis Indoles est, publica
Mæcenatibus suis demississimæ observantiæ monumenta
exstruere, iisque primitias studiorum suorum conse-
crare.

artium testantibus id ubique laudabilissimis institutis
promoves, Cura, & **PRINCIPALIS** Protectio.

Non dedignaberis itaque **CLEMENTISSIME**
PRINCEPS ELECTOR! Pusillum hocce laboris mei
specimen ea, quam nemini subditorum Tuorum de-
negas, Paterna benignitate admittere, usque dum ube-
riori deinceps occasione oblata me tanti **PRINCIPIS**
favoribus dignum comprobare valeam.

Communibus Ecclesiæ & Reipublicæ votis meas
quoque preces adjungo, ut **SUPREMUM NUMEN**
TE Optimum Principem Ecclesiæ Decus, Patriæ Pa-
tremi per longam annorum seriem in omni felicitate
incolumen servare velit;

Inter

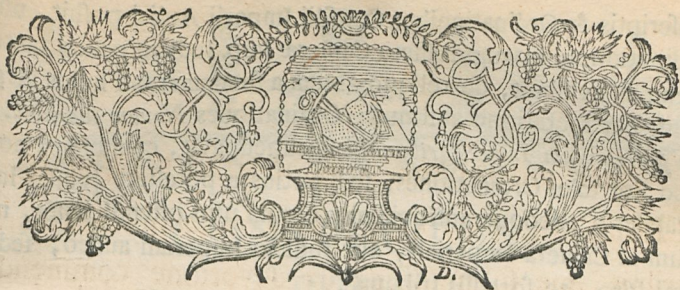

Inter ardentissima vota EMINENTISSIME ac
CELSISSIME PRINCEPS! Gratiofissimis Tuis fa-
voribus, me submisissima ea devotione commendo,
qua immorior,

EMINENTISSIMÆ ELECTORALIS
CELSITUDINIS TUÆ

SERVORUM INFIMUS
PETRUS JOSEPHUS FRANC. XAV.
CRAMER DE CLAUSPRUCH,
CANONICUS.

PROOEMIUM

Inter innumera, quæ plurimis jam Scriptis illustrata sunt, Jurisprudentiæ Cameralis Capita, Materia de *Ordinationibus in Processu Camerae Imperialis usitatis* hæctenus vel inculta, vel saltem pro argumenti gravitate non satis deducta remansit. Vix non ab omnibus Juris Cameralis Scriptoribus aut plane prætermittitur, aut ad summum per Transennam tantum tangitur.

Defensa quidem jam fuit anno 1753 in alma hac Mogonorum Universitate sub Præsidio Clarissimi quondam Viri JOANN. PHIL. HAHN Dissertatio de Ordinationibus, cæu *novo judicandi genere supremorum Imperii tribunalium*, quam ex post iterum recudi curavit PUTTERUS (a) in Universitate Gœttingensi Antecessor celeberrimus; Verum doctissimus hujus Dissertationis Author, quod tamen pace ipsius dictum esto, qui potissimam operam in recensendis

(a) In suis Opusculis rem judiciariam Imperii illustrantibus.

A

Re-

Rescriptis & Ordinationibus Consilii Imperii Aulici posuit, usum Ordinationum in augustissimo Cameræ Imp. Judicio paucis tantum exemplis exhibuit, de reliquo autem a fundamentali hujus Argumenti pertractatione abstinuit; Ordinationes *Novum judicandi genus supremorum Imperii tribunalium* nuncupavit, cum tamen novæ haud sint tales Ordinationes, sed potius a potestate Judicis inseparabiles; adeoque antiquissimus earum usus ostendi possit, non solum in Camera Imperiali, aut Judicio Imperiali aulico, sed in omni foro, ac fortassis tribunali.

Operæ itaque pretium esse duxi, novam hujus materiæ tractationem instituere, & quidem eo magis, cum moderno tempore tam in Comitibus Imperii quam in illustrissimo Confessu Visitationis Cameræ Imperialis de tollendis, qui circa Ordinationes forte irreperunt, abusibus, & de propriis, si opus foret, desuper ferendis legibus quæstio facta, resque eo jam deducta fuerit, ut ad informationem, & monita, quæ tum illustrissimum Collegium Camerale, tum ejus Advocati, & Procuratores hac de re Visitationi exhibuerunt, Resolutio, & Provisio adhucdum expectetur.

Omnes igitur, quas invenire licuit, Ordinationes in suas classes distribuere, easque tum suis instruere Principiis generalibus, tum pro qualibet specie separatis Regulis illustrare laboravi, & nova hinc inde Consilia, salvo tamen meliori, proponere ausus. Quorum omnium Judicium, & ulteriorem perscrutationem Lectori Benevolo submitto.

CON-

CONSPECTUS TOTIUS DISSERTATIONIS.

CAPUT PRIMUM

De Ordinationibus in Processu Camerae Imperialis usitatis in genere.

- § I. *Definitio Ordinationum.*
- § II. *In quo conveniant Ordinationes cum decretis provisorii, & in quibus differant a decretis prelocutoriis, & a Mandatis.*
- § III. *Dividuntur Ordinationes, I in illas, quae in causis extrajudicialibus, & II in alias, quae in causis judicialibus decernuntur.*
- § IV. *Illae sunt vel a) Antecedanae, b) Accessoriae, vel c) Principales, haec vero vel a) audita altera parte, vel b) ad supplicam unius partis feruntur.*
- § V. *Utriusque classis, vel sunt simplices, & ultiores, & penales.*
- § VI. VII. VIII. *Origo Ordinationum Cam. in genere quaerenda est in jure Romano, & passim in legibus Imperii.*
- § IX. *Singulae autem Ordinationum species in Camera successive eodem modo, quamvis legibus silentibus, invaluisse videntur, prout Processus Mandati, cujus fata, & progressus.*

- § X. — XV. Enumerantur.
- § XVI. XVII. XVIII. Cum Mandatorum restrictione usum Ordinationum
mox necessarium, aut saltem frequentioveru factum esse ostenditur.
- § XIX. Decreta prælocutoria forte primam occasionem dederunt.
- § XX. Magis vero adhuc Processus Rescripti in Consilio Imper. aulico usitatus.
- § XXI. Accessit approbatio tacita Camerae Visitationis de anno 1707.
- § XXII. XXIII. Ut averterentur abusus, qui forte circa Ordinationes irrep-
serunt, & imposterum timentur, ideo quidem coram Visitatione præsentanea
hac de re jam actum, nihil tamen finale adhuc conclusum est.
- § XXIV. Transitus ad Caput 2. hujus Dissertationis.

CAPUT SECUNDUM

Principia, seu requisita generalia Ordinationum in genere.

- § XXV. Regula 1. ut Ordinatio decernatur Jurisdictio Camerae debet esse fun-
data. Convenit hoc a) juri communi.
- § XXVI. XXVII. Convenit b) Legibus Imperii, & c) Stylo & Praxi
Jud. Camer.
- § XXVIII. Consequenter in Casu non fundatæ Jurisdictionis Camera Imp.
plane nullam Ordinationem emittat.
- § XXIX. Citra Dubium tamen ordinari poterit, si Processus ex alio, quam
fundatæ Jurisdictionis defectu denegati, aut
- § XXX. Si stante, & nondum denegata appellatione in ejus contemptum a ju-
dice a quo attentata commissæ fuerint.
- § XXXI. Hisce remotis vero nequidem in Casu Jurisdictionis Cameralis dubie
ordinari posse statuitur.
- § XXXII. Excepto tamen puncto alimentorum.
- § XXXIII. Ordinationes etiam non procedunt, si obstat Jus Austregarum.
§ XXXIV.

- § XXXIV. *Refelluntur opiniones contrariae.*
- § XXXV. XXXVI. *Excipiuntur tamen & hic Casus quidam, ubi non obstante austregarum jure Ordinationes procedant.*
- § XXXVII. *Regula 2. Ordinationes nonnisi ex causis legitimis decernantur.*
- § XXXVIII. *Tales causae sunt a) varia ex jure Romano, porro*
- § IXL. *b) Si periculum in mora, aut factum ad Mandatum S.C. qualificatum, nec non,*
- § XL. *c) Si subintrant facta violenta, prosecutionem litis impediencia.*
- § XLI. *d) Si Gravamen evidens, & processus tolli, aut abbreviari conveniat.*
- § XLII. *Regula 3. Ne per Ordinationem partium jura quaesita laedantur.*

CAPUT TERTIUM

De Ordinationibus in specie, sive Principia cuius speciei Ordinationum accommodata.

- § XLIII. *Ingressus ad hocce Caput Dissertationis.*
- § XLIV. XLV. & XLVI. *Agitur de Ordinationibus in causis extrajudicialibus; ostenditur primo Jusitia, & commodum Ordinationum antecedentiarum.*
- § XLVII. *Quodque magis in Causis Mandatorum, quam citationis locum habeant.*
- § XLVIII. II. *Illustratur hoc exemplis.*
- § L. *Non raro etiam hujusmodi Ordinationes in causis provocationum locum obtinent, & quando?*
- § LI. *Præsertim vero suadendæ sunt in causis nullitatum.*
- § LII. *Num ante, num post petitam informationem, quaqua demum forma decernantur, nihil interest.*

- § LIII. LIV. *Ut vero tam usus harum Ordinationum antecedentiarum magis foret prospiciuus, quam & abusu præcaveatur dantur S. M. consilia.*
- § LV. *Agitur de secunda specie Ordinationum in causis extrajudicialibus, nempe accessoriis.*
- § LVI. *Videntur hæc in lege ipsa fundata esse.*
- § LVII. *Abusus hic rarior timendus est, eo quod reus semper facultatem habeat excipiendi.*
- § LVIII. LIX. *E contra usus harum Ordinationum maxime proficiuus est præsertim in Causis subditorum contra Dominos, ad corrigendos eorum excessus in modo procedenti, & aliis adductis Casibus.*
- § LX. LXI. *Ordinationes hæc argumento a majori ad minus procedere dicitur, cum Camera in prædictis Casibus quandoque non petita prius informatione statim mandata decernere possit.*
- § LXII. *Sed & posita necessitate petendæ informationis procedunt hæc Ordinationes argumento a permissis inhibitionibus ducto, ipsisque Dominis sæpe præsent.*
- § LXIII. *Eodem argumento Ordinationes ulteriores, & pænales in contumaciam non informantis recte decernuntur.*
- § LXIV. *Prædicta procedunt non habita ratione, an informatio a parte rea, an a iudice a quo exacta fuerit.*
- § LXV. & LXVI. *Prout literis informationem exigentibus, ita & recte annectuntur Processibus citationis. Ubi adducuntur exempla.*
- § LXVII. *Cum Processibus Appellationis æque recte decernuntur,*
 a) *Si subintrat interesse publicum.*
 b) *Pro salvando objecto litis, aliisque casibus provisorii.*
- § LXVIII. c) *in punctis attentatorum &c.*
- § LXIX. d) *ad tollendum gravamen evidens.*
- § LXX. e) *Subinde etiam ad separationem gravaminum re- & irrelevantium.*

§ LXXI.

- § LXXI. Tandem & in causis Mandatorum proficuae sunt ordinationes.
- § LXXII. LXXIII. — LXXVIII. Concluditur. & proponuntur consilia varia, quibus tam omni abusu circa hanc Ordinationum speciem prospici, quam & earum utilitas magis promoveri possit.
- § LXXIX. Transitus ad 3tiam speciem Ordinationum in causis extrajudicialibus, nempe Principalium, quarum Tractatio difficilior videtur.
- § LXXX. Recensentur prius casus, in quibus haec Ordinationes haecenus in Camera decretae sunt.
- 1) In causis Appellationum, quamvis non devolubilibus, gravamen tamen evidens praese habentibus.
- § LXXXI. 2) Ad tollendum gravamen evidens in causis Devolubilibus.
- § LXXXII. 3) Loco Mandatorum S. C. adversus status potentiores, quandoque etiam
- § LXXXIII. 4) Loco Mandati C. C. ubi sc. Austregae obstant.
- § LXXXIV LXXXV. Modi procedendi, qui circa has non raro adhibebantur.
- § LXXXVI. Hisce coloribus depictae Ordinationes forte plane non tolerandae videntur, praesertim illae, quae in causis non Devolubilibus decernebantur. Id quod Collegium Camerale moderno tempore ipsummet sustinet.
- § LXXXVII. Procedere tamen sustinetur haec Ordinationum species, 1) ad tollenda gravamina, & nullitates evidentes, praesertim 2) in causis concursus, & 3) ubi parti appellatae non sunt nocivae, imo per indirectum proficuae.
- § LXXXVIII. Quod probatur ex generali Judicis Facultate, quam habet circa abbreviationem litum.
- § LXXXIX. XC. Sed quomodo prospiciendum, ne pars Impetrata plane inaudita condemnetur, dum in processu Camerae extrajudiciali nulla plane conceditur communicatio exhibitorum?
- § XCI. Recensentur eatenus propositiones a Procuratoribus coram Visitatione factae.

- § XCII. Cum vero hæc usu Difficiliores, & inconvenientes videantur, ideo proponuntur.
- § XCIII. — XCVII. S. M. Consilia alia, quibus citra difficilem novæ legis lationem omnibus inconveniētis in hæc Ordinationum specie possēt prospici.
- § XCVIII. Transstrus ad Ordinationes in Causis Judicialibus.
- § IC. Circa Speciem primam sive illas Ordinationes parum aut nihil monendum est, quæ audita altera parte emanant.
- § C. Agitur de illis, quæ in Causa Judiciali ad supplicam extrajudicialem feruntur, & procedunt circa puncta incidentia, ubi periculum in mora.
- § CI. Qualis Ordo ulterioris processus hic servandus.
- § CII. Procedunt porro in puncto in ante actis jam ventilato moram non ferente.
- § CIII. Quæ tamen cautela eatenus sit servanda?
- § CIV. Quandoque etiam, ubi restitutio in integrum introducta;
- § CV. Maxime proficua sunt ad compescendos excessus in executione;
- § CVI. Quæ tamen & hic cautela quandoque necessaria sit?
- § CVII. Conclusio.

CAPUT PRIMUM

DE ORDINATIONIBUS IN PROCESSU CAMERÆ IMPE-
RIALIS USITATIS IN GENERE.

§ I.

 Si qua in materia requiritur, accuratam illius, de qua agitur, descriptionem præmittere, ne in devios verborum labyrinthos incidamus, certe id ad elaborandum thema propositum necesse erit. Eatenus quidem nos jam præcessit Clariss. Author cit. Diss. Mog. (a) remque agendam per negativa circumscribere statuit, dum *Ordinationum in Processu Cameræ Imp. usitatarum* nomine, quidquid præter ordinariam Citationis, Mandati, aut Appellationis viam parti Impetratæ a Camera Imperiali præscribitur, comprehendi asserit. Sed, quam vaga ex meris Negativis conclusio, quamque immensum de illis ad affirmativa iter, nemo non videt? Interea tamen hæc descriptio nos adjuvet, partemque distinctivam ad nostram definitionem suppeditabit. Nos autem definiendo *Ordinationes* præcipue ad ipsam personam

B

sonam

sonam, quæ ordinat, causasque illam moventes respiciendum esse credimus. Officium Judicis, quatenus ille ad subveniendum partibus, adque minuendas, aut abbreviandas lites quandoque medium extraordinarium arripit, Anima *Ordinationum* est. Hanc ideam insequendo naturæ rei accommodatissima nobis videtur definitio: *Ordinationes esse decreta, quibus Camera Imperialis partibus litigantibus extra ordinem in cujusvis processus genere prospicit.*

(a) De Ordinationibus ceu novo Judicandi genere supremorum Imperii tribunalium, § 67.

§ II.

Sic quidem conveniunt *Ordinationes* nostræ cum decretis, & sententiis provisorii, quæ in Judiciis inferioribus usitatae sunt, in eo, quod omne decretum provisorium inter *Ordinationes* referendum sit, Hæ tamen illis latius pateant, & plures adhuc exercendi officii Judicis occasiones complectantur; Differunt autem I. a decretis prælocutoriis, in processu Camerae extrajudiciali obviantibus, quod per prælocutorias a Judice defectus aliquis supplicæ externus, vel internus, sanabilis tamen indicatur, ut supplicans illum emendare, aut supplere, & deinde petitionis suæ exauditionem sperare possit. Differunt II. a Mandatis, cum hæc intra certum genus processus referantur, imo supplicans stante petitionis suæ qualificatione & fundamento agendi, æque, ac probationum verificatione jus quodammodo ex legibus sibi quaesitum ad illud impetrandum habeat, *Ordinationes* vero ex mero Judicis arbitrio profluant, & extra ordinem cujusvis processus decerni hucusque invaluerit.

§ III.

Ipsæ vero *Ordinationes* in Processu Camerae Imp. hactenus usitatae tam variæ sunt, ut, ne ipsi nos earum multitudine confundemus,

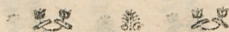
demus, illas prius inter se dividere necessum fit. Summa illarum Divisio ex ipso ordine Processus in Camera usitati desumenda est. Noto notius est maximum in eo processus cameralis consistere momentum, totoque calo diversum esse, num causa aliqua ad hucdum, ut vocant, extrajudicialis, num vero, quod fit per reproductionem, Judicialis sit. Ordinationes igitur I. in illas, quæ in Causis Extrajudicialibus, & II. in alias, quæ in Causis Judicialibus decernuntur, Principaliter dividimus.

§ IV.

Primæ dein Classis Ordinationes, A) vel sunt Antecedaneæ, quæ solum ad tentandam concordiam, sicque tollendum gravamen tendunt, vel B) Accessoriæ, quæ concomitanter tantum cum aliis processibus, sive citationis, sive Mandati, sive Appellationis emittuntur, vel denique C) Principales, quæ in locum aliis processibus generis substituuntur. Sic quoque classẽ alteram Ordinationum a) in illas, quæ cum plena Causæ cognitione, & b) in alias, quæ ad supplicam quidem extrajudicialem, mediante tamen registratione hujus supplicæ ad acta judicialia decernuntur, subdividimus.

* Non ignoro quidem plurimos, vix non omnes, qui de *Ordinationibus* hæcenus scripserunt, illas in extrajudiciales, & Judiciales dividere, & ad primam classẽ omnes, quæcunque ad supplicam unius partis inaudita altera parte emanant, ad secundam vero solum illas, quibus plena causa cognitio præmittitur, referre. Absit, quod illorum rationes plane rejiciam. In eo potissimum consistunt, quod se. in omni Judiciali actu tres illæ, Judicis, actoris, & rei personæ indissolubiliter supponantur, harumque una dempta actus non possit dici Judicialis; ex quo dein argumentantur Ordinationem soli supplicæ extrajudiciali insecutam semper quoque extrajudicialem dicendam esse, non obstante, quod quandoque per sententiam registrando nimirum supplicam ad acta in Audientia publicetur, cum formula exterior Sententiæ, ejus qualitatem mutare non valeat, quemadmodum imago monetæ ejus bonitatem in trinfecam non auget. Sed his non obstantibus positam divisionem sub-

sistere posse credo. Licet enim, si in causa Judiciali ad supplicam extrajudicialiter exhibitam Ordinatio aliqua decernatur, ejusmodi procedendi ratio magnam cum Processu extrajudiciali similitudinem habeat, magna tamen superest differentia; quamprimum enim causa aliqua Judicialis facta est, & si casum supponam, partem ream contra Libellum actoris exceptiones jam protulisse, tunc etiam Judex ex dictis exceptionibus de meritis causæ pro parte rea certiori mox Judicio passim informatus, saltem pars adversa aliquantulum jam audita, imo quandoque causa ad unguem usque disceptata est. Si v. g. Causa jam in ipsa executione pendet. Ad argumenta contraria respondeo; Equidem in sententia definitiva requiri, ut reus plene audiat, aliud vero in Ordinationibus, quæ maxime tantummodo provisione sunt, obtinere, hæc enim nullibi sententiæ definitivæ locum occupant, sed semper contra illas posteriores Remonstrationes vel impossibilis partitionis, vel falsi suppositi admittuntur; ad rationem secundam regeo, nihil id quoque in internis supplicæ mutare, num illa judicialiter, num vero extrajudicialiter exhibeatur, cum tamen eminens ibi differentia unicuique notior est. Hanc meam divisionem quoque supponit L. B. de CRAMER obs. 136.

§ V.

Cæterum in utraque classè *Ordinationes* vel sunt simplices, vel superiores, vel pœnales. Et quamvis LUDOLFF (a) animadvertat, declarationes in pœnam hodie plerumque verbis & formulis consistere, effectum vero earum rarissimum esse, illam divisionem tamen, cum saltem modum procedendi per meras ordinationes indicat, non potui silentio præterire.

(a) *Comm. Syst. de J. C. Sect. 1. § 10. n. 22.*

§ VI.

Posita jam ad generalia dissertationis nostræ Ordinationum definitione, & Divisione generaliter nunc præprimis de earum origine, & progressu in Camera Imperiali inquirendum erit; jam supra (§ I.) diximus animam Ordinationum esse arbitrium Judicis, quæ

quæ Thesis primario ex jure Romano originem trahit; scimus enim, quam amplum in materia processus, & administratione justitiæ Romani voluere esse judicis arbitrium (a); præsertim autem in casibus, ubi necesse foret ad abbreviandas litium ambages quidquam extra ordinem processus provisorie statuendi. Testantur, & affirmant id plurimæ Romanorum sanctiones: sic statuunt in casu, ubi liberis quæstio status mota, lite quamvis nondum decisa Officio judicis posse alimenta assignari (b); Porro volunt subinde parti litiganti sumptus, quibus litem ad finem perducere possit, suppeditari (c); nec non hæredi ante hæreditatis aditionem res, quæ tractu temporis deteriores fieri timentur, adito Prætore justis pretiis vendi permittunt (d); ut taceam innumera alia, quæ ex materia alimentorum, curæ, tutelæ, filiationis, matrimoniorum &c. in hanc rem adhuc adduci possent exempla; quæ omnia satis probant, ordinationes nostras antiquissimum in jure fundamentum habere.

a) L. 1. ff. de Jurisd.

b) l. 7. ff. de agn. & alend. liber.

c) l. 27. ff. de inoffic. testam.

d) l. 5. § 1. de Jure delib.

§ VII.

Vix ergo quæres, unde liceat Judicio Camerae Imperialis per Ordinationes procedere? Quis enim nescit Camerae Imperiali in primæva sua institutione præscriptum fuisse, secundum jus Commune, quo nomine tum temporis plerumque jus Romanum veniebat (a), cuius justitiam administrare (b). Imo accrescentibus etsi postea legibus Imperii semper tamen in defectu illarum ad Jus Commune recurrere justam esse (c); unde & latas a Camera Ordinationes jam in antiquissimis temporibus perspiciendas habemus (d).

(a) STRYCK in Disc. prælim. ad usum modern. Pand. §. 25.

- (b) O. C. de ao. 1495. § 25.
- (c) O. C. de ao. 1555. P. 3. T. 54. C. O. C. P. 3. Tit. 64. ubi statuitur: Wir sehen, ordnen, und wollen, daß in allen, und jeden Fällen, die hieoben nicht sonderlich, und ausdrücklich in dieser Ordnung des gerichtlichen Proceß halber versehen, das gemeine Recht statt haben, und vermög desselben gehandelt, und procedirt werden solle. Cui addatur R. I. N. § 105.
- (d) Exemplum ejusmodi Ordinationis retulit GAYL *Lib. I. Obs.* 112. n. 15. & 16. ubi Camera Imperialis jam 1535. in causa Genshorn, contra Hans Maner, decrevit, daß Sabina Mayerin bey einer ehrlischen nahmhafsten, und ansehnlichen Frauen, deren sich beide Theile in Zeit von 4 Wochen den nächsten vergleichen sollen, sequestrirt seyn, und bey derselben bis zu Ausführung sürgenommener Rechtfertigung ehrlich erzeigen, auch ohne allen Argwohn, und gefährlichen Zugang vertraut, und enthalten werden solle. Aliud exemplum vid. apud DECKER in *Proc. Inform.* Cap. 1. p. 27. nec non apud BLUM in *suppl. Cam. tit. 8. n. 96.* & LUDOLFF in *Appendice 6. ad Comm. Sisl. de J. C.*

§ VIII.

Non desunt quoque leges antiquiores, & constitutiones Imperii processum Camerae Imperialis per *Ordinationes* satis fundantes; sic enim in Casu litigiosae possessionis, quando nimirum ambæ partes, antequam Camera quid deciderit, propriis viribus arma arripiunt, aut saltem in procinctu sunt, ad ejusmodi facta violenta convolandi, Camera Imperiali præscriptum est, objectum possessionis litigiosum sequestrandi, vel pro ratione causæ ambabus partibus, ut ab usu, vel possessione vel quasi abstineant, inhibendi (a): Nonne vero hacce procedendi norma reipsa nihil aliud, quam *ordinatio* est?

(a) O. C. de 1555. P. 2. tit. 21. § 3.

§ IX.

Hæc de Origine *Ordinationum* nostrarum in genere sufficiant, quantum vero ad singulas earum species, præcipue illas, quæ in Cau-

Causis extrajudicialibus conspicuæ sunt, earumque historiam at-
tinet, hanc iterum eodem ex fonte, sc. arbitrio Judicis hauriendam,
& quoad progressum, si non fallimus illo, quem habuit proces-
sus Mandati, æquiparandam esse credimus. Eadem necessitas,
quæ mandatorum processum paruit, Ordinationum quoque usum
introducisse nobis videtur, cum notabili tamen differentia, quod
illa post longa temporum fata tandem propriam processus formam
nacta fuerint, hæ vero adhucdum incerto jure fluctuent.

§ X.

De illo, nempe processu mandati notum est; postquam Au-
gustissimus, & Gloriosissimus p. m. Imperator Maximilianus I.
illud tam variis jamtum conatibus tentatum opus accompleverat,
quo pax & tranquillitas publica suppressis undique bellis privatis,
prohibitisque omnis generis Diffidationibus in Germania restituta
conservaretur, postquam, inquam, supremum Camerae Imperia-
lis Judicium, ceu Palladium tranquillitatis, pacisque publicæ sta-
biliverat, magnus labor peractus erat; nondum tamen insoleta
nimis, ac vix non extirpanda consuetudini Jus suum vi privata
persequendi satis præcautum erat; multo minus aderat, quæ ho-
die inter gravissimas refertur, Multitudinis Causarum ratio, quæ
judicantes obrueret; nec credebatur, leges etsi paucas litigan-
tium fraudibus interverti, ne dicam irritas fieri posse. Mirum
igitur non est, quod in prima Ordinatione Camerali Duo tantum
processuum genera, Citationis nimirum, & Appellationis (a)
præscripta fuerint.

(a) O. C. de ao. 1494. § 4. & 24.
O. C. de ao. 1498. § 31.

§ XI.

Sufficiebat prima ad supremum aliquod Imperii tribunal po-
uisse fundamenta. Interim Imperator & status probe perspicie-
bant,

8 ✠ ✠ ✠

bant, propositis legibus adhuc multum deesse, quin ad omnes Casus eventientes, imo ad Communiore fufficerent (a). Inde tot, tantæque novæ indies addebantur sanctiones, id quod ex unica Comparatione O. C. de ao. 1495., quæ nonnisi paucis §§. constat, cum illa de ao. 1555., quam tamen adhuc innumeræ aliæ leges insecutæ sunt, prospicere est. Quam plurimæ itaque statim ab initio emergebant causa, in quibus secundum ipsum Jus Commune Ordinarius processus locum habere non poterat, utque his inconvenientiis medela ferretur, novi quoque modi excogitandi erant.

(a) R. I. de ao. 1498. § 23.

§ XII.

Maximis, & urgentissimis motuum periculis per constitutionem super litigiosa possessione (a) obviam ibatur, cui deinde & aliæ constitutiones particulares de Pignorationibus, & de Arrestis succedebant. Sed hisce omne nondum ferebatur punctum; multi adhuc supererant casus, ubi promptum auxilium desiderabatur, quod nec per vias Citationum, aut Appellationis, nec per particulares illas constitutiones sperari poterat, illæ enim primo non omnibus eventibus quadrabant, deinde quoque & ipsa ratio per illas procedendi difficilis, & lenta erat (b).

(a) Proposita primum hæc constitutio in Comitibus de ao. 1512. § 12., atque in O. C. de ao. 1521. tit. 32. relata fuit, varias deinde mutationes in O. C. de ao. 1555. P. 2. tit. 21. passa est, donec tandem post Gravamina quorundam statuum in Comitibus Imperii ao. 1557. contra illam exhibita proponente Collegio Camerali in Resolutionibus gravaminum eam formam obtinuit, quam nunc in C. O. C. P. 2. tit. 22. habet.

(b) Inde est, quod *L. B. DE CRAMER Obs. Tom. 1. Obs. 62.* consilium det, securius esse casum ad mandatum S. C., quam ad Constitutionem particularem qualificare.

§ XIII.

§ XIII.

Hac ex Ratione jam ante præpæmoratas duas ultimas constitutiones (a) Mandatorum usum invaluisse fecit antiquus ille Germanorum mos, in causis claris de simplici, & plano procedendi (b); nec non exemplum interdictorum (c), quæ in legibus Romanis toties occurrunt. Ab antiquissimis itaque jam statim temporibus mandata decreta fuisse, plurimæ successive latæ leges Imperii fatis abunde docent (d); si nempe in causis citationum, aut Appellat-onis puncta incidentia, quæ extraordinario quodam modo corrigi, aut saltem reprimi necessitatis erat, occurrebant; quidquod aliquando etiam super turbationibus possessoriis, atque instrumentis Guarentigiatis, alio processus genere actum, & processum esse, sustineri potest (e).

(a) Constitutiones enim, de pignorationibus nonnisi ab O. C. de ao. 1548. seu 1555., illa vero de Arrestis a R. I. de ao. 1570. §. 84. suas trahunt Origines.

(b) SENCKENBERG in *Præf. ad Corp. Jur. Germ.* p. 48. § 55. p. 73. § 100.

(c) O. C. de 1517. tit. 1. § 17. O. C. de 1521. tit. 19. §. 3. O. C. de ao. 1527. § 4. R. I. de 1530. § 92. R. V. de 1531. § 22. & 30.

(*) Vox Mandati, quæ in anterioribus legibus, imo in ipsa prima O. C. occurrit, de illis, quæ ab Imperatoribus directe processerunt, accipienda est.

(d) Originem mandatorum ab interdictis Romanorum derivandum esse deducit LUDOLFF in *Comm. Syst. J. C.* Sect. 1. § 10. n. 41. COCCEJUS in *Diss. de Abusu Mandatorum S. C.* varia quædam in Contrarium assert, ad ea tamen L. B. DE CRAMER in *suis Obs.* Tom. 2. Obs. 430. solide respondet.

(e) PÜTTER *Introd. in rem Jud. Imp. P.* 1. L. 2. C. 4. § 260.

§ XIV.

Ast multum adhuc deerat, quin separatam processus formam habuerint sparsa hæc mandatorum genera. Sæpe impetrans
C
ejus-

ejusmodi mandatum nullum exinde sibi commodum sentiebat; quippe adversario sponte non parente, quid ulterius ageret, nesciebat. Non raro etiam contra false accusatam nimis præpropere procedebatur. Inde iis non parvus quidem labor in compilatione de ao. 1555. consecratus fuit, qua postea in Causis Judiciariis a Mandato inchoari prohibitum, aut saltem clausulas justificatorias addendi præceptum fuit, paucis modo, qui determinabantur casibus exceptis, in quibus per mandata S. C. procedere permittebatur (a). Imperfectam vero adhuc formam retinebant, præcipue mandata, quæ sine clausula emittebantur; ibi enim præclusis omnibus exceptionibus parendum prius erat, hasque demum in ordinario processu deduci permittebatur. Potissimum quoque tantum per hanc ordinationem ratione fori, & designandorum Casuum, in quibus mandatis locus dari posset, vix autem aliquid circa eorum ulteriorem progressum provisum fuit, cum in parte tertia quæ proprie ordinem Judicarium pertractat, nulla de illis amplius mentio fiat.

(a) O. C. de ao. 1555. Part. 2. tit. 23.

§ XV.

Inde mirum non est, quod novis abusibus via sternebatur; cum enim quatuor illi casus, quos Ordinatio nominaverat; revera non tam angustis limitibus circumscriberentur, quin in plerisque causis inde prætextus desumi poterat, nec cæteroquin rigida narratorum probatio requireretur, mox eo res devenit, ut partium mandatarii Cameram speciosis factorum enormium narrationibus circumvenire, & sic vix non in omnibus, quæ ipsis obvenerunt, Causis Mandata sine Clausula impetrare studerent; donec tandem posterioribus legibus omne illud supplebatur, quidquid a vera processus forma adhuc deficiebat; dum primum citatio ad vivendum se declarari in poenam, antea separatim im-

pe-

petrari solita, mandatis statim annecti (a), dein partibus reis exceptiones sub, & obreptionis permitti (b) jubebatur; quibus plura postea adhuc circa ulteriorem procedendi rationem, debitamque super exceptionibus cognitionem in C. O. C. (c), & R. I. N. (d) accefferunt.

(a) R. I. de ao. 1570. § 82.

(b) Mem. Vis. de ao. 1579. pro Jud. & Ass. § 8. 10. R. Dep. de ao. 1600. § 29. - 35.

(c) C. O. C. Part. 3. tit. 42.

(d) R. I. N. §§ 76. - 80.

§ XVI.

Ut ad nostrum Thema iterum revertamur, expressæ leges quidem hic processum Ordinationum statuentes Copiosæ adeo non sunt, prouti quoad Processum Mandati adduximus; non desunt tamen argumenta æquiparentia. Quamdiu Mandatorum Usus ad certos Casus nondum reductus fuerat, Ordinationes nostræ superfluæ erant; omnia enim per Mandata corrigebantur. Quamprimum vero istis restrictiores limites Assignabantur, novis mediis opus erat, quibus partibus auxilium aliquod suppeditaretur, in casibus nempe ad mandata non qualificatis, cæteroquin tamen justam, & promptiorem expeditionem requirentibus; novo enim licet processu Mandati introducto nondum omnibus fatis præcautum fuit, quæ Justitiæ administrationem impediabant. Via Mandati proprie tantum violentiis, aut attentatis reprimendis destinata, nondum illis, quæ ex ipsa prosecutione Juris sui majora indies nascebantur, incommodis obveniebatur.

§ XVII.

Vix etiam est, qui ignorat majoris indies præjudicii factum esse, in supremis Imperii tribunalibus processus decerni; mox ille;

le; qui mandatum, verosimilibus narratis, quæ speciosissimis titulis decorare egregie callent peritiores causarum patroni, vel Processus obtinuit, per longissimum tempus ipso summæ justitiæ prafidio in injusta sua possessione tegitur; e contrario accidit quoque sapissime, quod ille, qui ab Adversario turbatus, e possessione dejectus, aut a Judice a quo evidentissime gravatus est, per sæcula expectare debeat, donec Mandati, vel Appellationis suæ tam diu speratum effectum sentiat.

§ XVIII.

Novis itaque mediis opus erat, quibus hisce malis obveniretur, aut illa saltem, quantum poterat, evitarentur. Ad officium Judicis confugiendum erat. Camera Imperialis itaque Paterno erga infortunatos concives, quos protervia Vicinorum, quandoque etiam Dominorum, & superiorum vehementia ad tristem litigandi necessitatem perduxerat, animo mox parti, mox judici a quo amicabiles modos, ut ita gravamen ipsimet levioribus sumptibus tollant, proponere, mox imminentibus pendente lite damnis inevitabilibus, ab initio statim occurrere, mox vero demum celeriolem quandam viam in finiendis, aut amputandis causis, quarum Gravamen evidens comperiebatur invenire satagebat. Hæcine sunt illa decreta, quæ passim *Ordinationum* nomen acceperunt.

§ XIX.

Primam huic methodo occasionem præbuisse prælocutorias, ad quas Camera Imperialis in certis circumstantiis adstricta est, (a) citatus supra Clarissimus Author Dissert. Mog. non sine fundamentis auspiciatur (b). Et revera quamvis ingens inter has prælocutorias, & nostras Ordinationes sit differentia, negari tamen non potest illas saltem in modo pronuntiandi multum adminiculi tribuisse, prout jam idem Author ostendit (c).

(a)

- (a) *D. Absch. de 1570. § 80. Mem. Vis. ad Judic. & Assessor. de ao. 1557. § 25.*
C. O. C. P. 3. tit. 22. § 10.
 (b) *Diss. de Ordin. § 47.*
 (c) *cit. loc. § 50.*

§ XX.

Quam maxime etiam tentatam hance feliciter viam applanasse videtur exemplum Consilii Imperialis aulici; Illud enim jam diu inceperat loco Mandatorum, nec non in causis Appellationum status Imperii, eorumque Judicibus, a quibus appellatum erat, de tollendis brevi manu gravaminibus, sicque causis amicabiliter componendis rescribere, aut pratermissis Ordinarii Processus ambagibus de simplici & plano ad reparandas injurias procedere (a), unde integra dein forma processus per viam rescripti nata est; quæ tamen aliquo modo in ipsa celsissimi hujus Dicasterii Ordinatione fundata videtur. In illa enim non solum super superfluis judiciorum solemnitatibus dispensatur (b), sed & in quibusdam Casibus via rescripti tanquam lenior, magisque Comis præcipue erga status imperii præscribitur. (c)

- (a) Plura omnis generis rescripta congestæ sunt in sæpe citata diss. Mog. a § 22. usque 45.
 (b) *Ordin. Conf. Imp. Aul. tit. 2. § 9. verbis: Sinegen wollen wir.*
 (c) *Cit. Ord. tit. 6. § 11. So sollen vermög deren Reichsstatuten jederzeit gerichtliche Mandata und nach Umstand der Sachen und Personen in Fällen, die in der E. G. Ordnung, und anderen Reichsconstitutionen fundirt sind, Rescripta, und darauf die Partition erkennt, und ausgefertigt werden.*

§ XXI.

Non miraberis ergo Cameram successu temporis vix non idem per adoptatas Ordinationes, quod Judicium Imperiale aulicum per Processum Rescripti fecisse (a), Huncque modum procedendi sequoribus

ribus temporibus eo frequentius (b) & securius ambulasse, præsertim, cum quæstio, an Camera Imperiali liceret, anque consultus esset sub forma Ordinationum, processum rescripti adoptare (pro-ut nobis refertur) jam in confesso Visitationis, quæ erat de ao. 1704, usque 1713 in deliberationem venerat, res vero, quare nescio, indecisa remansit. Unde & forte satis secure inferri potest prædictum Illustrissimum Visitationis confessum circa styllum Camerae, per ordinationes procedendi, nihil reprobando, vel mutando eundem potius tacite approbasse.

(a) vid. Cit. toties Author cit. loco § 61. Exemplum, quod ibi retulis, sane legi meretur.

(b) de Zwierlein, in seinen vermehrten Beiträgen zur Verbesserung des Justizwesens, II. Theil pag. 134. animadvertit, quod scriptis Assessorum a Ludolff, & L. B. a Cramer eorumque exemplis non parvum adhuc acceptent incrementum.

§ XXII.

Sed quam insigne etiam hæ ordinationes, & Camerae Imperiali, & ipsis litigatoribus, prout infra videbimus, emolumentum attulerint, negari tamen non potest, multos sæpius abusus irrepfisse, eo magis, quod non propriis legibus, sed tantum commodatis ex analogia Regulis dirigantur, ac determinantur.

§ XXIII.

Inde incommodis, ut his impostorum præcaveretur, utque eo majores ex inde fructus sperari possint, factum est, quod præfentis illustrissimæ Visitationis Camerae Confessus jam sub 4ta Julii 1768 a Collegio Camerali desuper informationem exegerit, nec defuerit Camera Imperialis hanc informationem una cum integra desuper habita deliberatione ad Visitationem mittendi; cui aliæ adhuc se DD Procuratorum & Cancellariæ Præfæcti circa hanc rem exhibitæ admonitiones accesserunt. Tandem ao. 1770 hæc materia

ria in Confessu Vifitationis pluries propofita fuit, nescio tamen, quo fato, fi non per mortem præmaturam fubdelegati Electoralis Brandeburgici, qui ad hanc rem examinandam conftitutus Refe-rens fuiffe dicitur, factum fit, ut nulla hucusque defuper decifio infecuta fuerint. Rursum deinde ao. 1773 in Comitii Ratisbo- nensibus Ordinationum mentio facta est. (a) Nec non in Conclu- fo Noviffimo trium Collegiorum S. R. I. ftatuum de 23tia Oëtobris 1775, quod Cæfareæ Majeftati fub 15ta Decembris e. a. rati habe- re placuit, inter cætera puncta Norma Judiciariæ a Vifitatione adhuc evolvenda Ordinationes referuntur (b).

(a) ao. 1773 Feugen Churtvier, Churböheim, und Oefterreich hauptfächlich darauf an, es wäre der Vifitationsconfefi anzuwelfen, daß dertelbe über den Puncto Ordinationum von dem E. Bericht allfchon den 19ten Sep- tember 1768 erftatteten Bericht das Gutachten an Ihre Kaiſerl. Maje- ftät beſchleunigen folle. JOANN JACOB MOSER von der teutfchen Ju- ſtizverfaſſung Tom. 2. Libr. 4. Cap. 8. pag. 8.

(b) vid. Ment. Concl. § 28. n. 3.

§ XXIV.

Interim præmiſſa hæc de Ordinationum Cameralium origine & Progreſſu, earumque Commodis atque Incommodis Generalia ſufficiant. Propius nunc ad Rem ipſam accedimus.

Integra de Ordinationibus Tractatio præſupponit, ut non ſo- lum Caſus examinentur, in quibus illas decerni juſtum, ac neces- ſarium fit; ſed etiam quid in ulteriori Progreſſu circa illas obser- vandum veniat.

Hunc nobis propoſitum Finem, ut eo melius affequamur, Tentamen faciamus; annon poſſint Principia, & Règule quædam generales, & ſpeciales ex Legibus, illarumque Analogia depromi, quibus obſervatis quidquid in eis Utilitatis eſt, eo majus recipere Incrementum, quidquid vero ex altera Parte Abufus metuitur, felici Conatu averti poſſit.

CA-

CAPUT SECUNDUM

PRINCIPIA, SEU REQUISITA GENERALIA ORDINATIONUM IN GENERE.

§ XXV.

Regularum, quæ in singulis ordinationum supra § 3. — 5. enarratarum Speciebus suam applicationem merentur, generalium prima sane est, quod ad omnem decernendam Ordinationem *Jurisdictio Camerae debeat esse fundata.*

Nihil sanæ Rationi, simplicique Judiciorum Ideæ conforme magis est, quam illius, qui Jus dicit, Jurisdictionem fundatam esse debere. Decantata enim jam Jure Romano Sententia erat, extra Jurisdictionem Jus dicere non oportere (a) pro nullo enim habetur, nec est ulla Sententia, si inter eos quis dixerit Jus, inter quos Jurisdictionem non habet (b).

(a) Lex ult. ff. de Jurisd.

(b) L. 1. § 2. ff. quod quisque Juris.

§ XXVI.

Inde etiam tot Leges Imperii, quæ hancce Necessitatem intra Limites suæ Jurisdictionis persistendi, Camerae Imperiali toties inculant. Jam enim in prima Ordinatione Camerae Jurisdictionis Fines præscripti, & ne transgrediantur, provide cautum fuit (a) id quod posterioribus demum Legibus non firmatum modo (b) fed & ipsa in Contraventionem illarum lata Citatio pro nulla declarata fuit (c).

(a) O. C. de anno 1595. § 29.

(b) Rec. Imp. de anno 1512. Tit. 4. § 13. O. C. 1521. Tit. 30. O. C. 1555. p. 2. Tit. 1. & Tit. 5. § 2. C. O. C. P. 2. T. 1. pr. & § 1. Tit. 5. § 2.

(c) R. I. de anno 1512, Tit. 4. § 14.

§ XXVII.

§ XXVII.

Confirmatur hoc porro ex Praxi ipsa Camerae Imperialis, ubi prima in omnibus Causis, quæ ad illam deferuntur, super Puncto Jurisdictionis Cognitio instituitur, imo supplicans semper in prima supplica Jurisdictionem fundare debet (a), alioquin ipsi per Decretum prælocutorium injungitur, ut eam melius fundet (b).

(a) RODING Pand. Cam. p. 1. Tit. 4. § 15. LUDOLFF Comm. Syst. de Jure Cam. Sect. 1. § 2.

(b) Ejusmodi Prælocutoria quotidie fere emanant: Würde supplicant dieses kaiserlichen Kammergerichts Jurisdiction besser fundiren, besser de Summa appellabili dociren, alsdann soll ferner ergehen, was Recht ist.

§ XXVIII.

Si itaque in omnibus Causis ad Cameram devolvendis Fundatio Jurisdictionis requiritur, multo magis id in decernendis *Ordinationibus* præ Oculis habere debet Camera, adeo, ut illas, quæ contra has Leges Fundamentales feruntur, omnino improbandas esse, dicendum sit.

Fateor quidem, multas sæpe ad hoc augustissimum Tribunal deferri Querelas, pro quibus ipsa Justitia loquitur; interea tamen, si ob Defectum Jurisdictionis Cameralis Processus decerni non valeant, non video, quomodo per *Ordinationem* sententia gravans reformari, sicque Appellanti succurri possit. Nullus hic Locus noti alias Axiomatis: *Non spectanda Quantitas, sed iniquitas Privationis*, cum Legislatores ipsi Universitatem Jurisdictionis summorum Imperii Tribunalium limitare voluerunt. Et, licet ejusmodi Ordinationes tantum per Modum admonitionis procedere sustineatur, (a) per hoc tamen illarum Usus non justificatur, ne dicam, ipsamet supremi hujus Dicafterii Authoritas ibi maxime exponitur; Si enim Pars impetrata iis non pareat, certe non sine maximo Vilipendio Camerae Imperialis impunis manebit; nec juvabit impetranter tali Casu, *Ordinationi* annexa Clausula: Quod in Casum non

D

non

non Partitionis, Recursus ad Cameram pati debeat (b); permittunt enim hoc Casu Leges Imperii (c) ejusmodi Decretis non pareri.

- (a) CRAMER *Obs.* Tom. 2. p. 2. Obs. 779. § 6. inquit: Noto notius est, Ordinationes, quando aperte constat, Jurisdictionem non esse fundatam, non decerni, quam per Modum Admonitionis officii, mediante Formula: Man versichert sich.
- (b) L. B. de CRAMER acerrimus ubique Ordinationum Defensor, hunc quoque Modum justificat, Et in suis Horis sub cessivis P. 62. p. 17. & 18. Casum refert, ubi in Causa politica ad Cameram alias non appellabili *Ordinatio* annexa ejusmodi Clausula decreta fuit.
- (c) Capit. Imp. Franc. Art. 18. § 4. & 5.

§ XXIX.

Non confundendæ tamen sunt cum prioribus illæ *Ordinationes*, quibus Camera denegatis ex alio quam deficientis Jurisdictionis Fundamento Processibus Judici a quo aliquid injungit, ad quod de se obstrictus est; Præcipue, si Camera postea Facultas & Jurisdictio non deficiat, qua factæ suæ admonitioni debitas postea Vires addere possit. Sic V. G. Judex inferior ad quem denegata Provocatio remittitur, sæpius officii sui in administranda Justitia commonetur (a).

- (a) Sic ad supplicam pro Processibus Appellationis in causa Ulrich Vierlings, contra Johann Wolfgang Schlee, 6ta Julii 1762. decretum fuit: *Abgeschlagen; Jedoch versichert man sich zu dem Magistrat der Stadt Nürnberg, daß Er Appellanten auf sein gebührendes Anmelden rechtliches Gehör versattten, und ihme unpartheyische Justiz ertheilen werde.*

§ XXX.

Huc quoque pertinet *Ordinatio*, qua Camera Imperialis, licet Processus deneget, tamen attentata, aut Facta violenta intuitu appellationis ante Decretum denegatorium commissa reparari

ri jubet (a). Hæc enim per se sunt Facta injustificabilia, appellan-
 tem, licet Fundamentum Appellationis aliquo modo dubium
 fuerit, ad desistendum cogi, aut Judicem a quo, donec super
 acceptatione, vel Rejectione appellationis Camera decreverit,
 suspensæ per Leges ulteriori Cognitioni præcipitanter se se intro-
 mittere.

His addo Ordinationem, qua denegatis Processibus Judici a
 quo injunctum fuit, ut supplicanti Transmissionem Actorum ad
 Impartiales concedat (b). (*)

(a) Sic in Causa Christian Wackers, Zeug- und Raschmachers zu
 Nordhausen, contra die Krämergild daselbst, ad Supplicam
 pro decernendis Processibus Appellationis, 13tia Martii 1767. decre-
 tum fuit: Auf Bericht, und Gegenbericht abgeschlagen; Jedoch ist dem
 Magistrat der Stadt Nordhausen, daß selbiger Supplicantens Princi-
 palen die während dem gegenwärtigen Rechtsstreit gesändere Waaren vor-
 dermalen ohnengelich wieder zurück gebe, hiemit aufgelegt.

(b) Sic in Causa Berkmeyer zu Hamburg, contra Lt. Schütz, und Con-
 sorten als Curator Bonorum von Zetling, und Consorten, ad
 iteratam Supplicam pro decernendis plenariis Appellationis Processi-
 bus 13tia Jan. 1770. decretum fuit: Laßt man es bey dem unterm 4ten
 Julii vorigen Jahrs ertheilten abschlägigen Decreto ledialich bewenden;
 jedoch versichert man sich zu Richtern voriger Instanz, derselbe werde Sup-
 plicantens Principalen auf deren gegiemendes Anmelden Transmissionem
 Actorum ad Impartiales zu verstaten, von selbstem geneigt seyn.

(*) Supponimus tamen Appellanti Remedium Transmissionis Actorum in-
 tra Decendum elective cum Appellatione ad Cameram interposuisse.
 Hic enim non est Occasio percutiendi Quætionem, an Camera non
 possit ex officio supplicanti Remedium illud surrogare, si nempe de-
 ficiente Summa appellabili Processus decernere non valeat, Gravami-
 na tamen contra Sententiam a qua satis aperta appareant; quamvis
 pro affirmativa satis convincunt Rec. Dep. de 1600. § 16. & R. I.
 N. §. 113. quippe tantum requirentes, intra Decendum provocatum
 esse. Deinde Summa appellabilis non tam in odium Appellantium,
 quam potius, ut Camera nimis Litibus non obruatur, introducta fuis-

se videtur, licet postmodum illa Lex in Privilegium Statuum Imperii degeneraverit.

§ XXXI.

Multum vero abest, quod hæ Limitationes propositam supra Thesin labefactent; ut potius firma maneat, ita, ut nequidem stante Dubietate Jurisdictionis, ubi alias tamen Processus decernuntur, facile quid ordinandum sit, sed securius a decernenda ordinatione absteineatur, quam ut illa postmodum Inconvenientis supra allegatis exponatur. Suadendum ibi semper erit, Supplicanti per Prælocutorium prius injungere, ut de fundata Jurisdictione melius doceat.

Si vero Causam judicalem, & in ea jantum Exceptiones fori declinatorias prolatas esse supponas, tunc nullum plane prætermissio hoc Puncto Fori, Ordinationi Locum esse, Analogia Legum involvere videtur. Habemus enim hic Recessum Visitationis (a) expresse statuentem, quod in causis, ubi Pars appellata Exceptiones Fori declinatorias opposuerit, Punctum Attentatorum non extrajudicialiter, & in audita altera Parte, prout R. I. N. (b) permittit, sed in Judicio cum plena causæ Cognitione decidi debeat; a potiori ergo Ordinationum Usus hic quoque interdictum esse, concludimus; licet L. B. de CRAMER quondam Contrarium statuere voluerit (c).

(a) de ao. 1713. § 49.

(b) R. I. N. de ao. 1654. § 59.

(c) Wezlarische Beyträge, erster Theil, 3te Abhandlung.

§ XXXII.

Unam tamen optimo cum Fundamento hic Exceptionem admittendam esse, credo, Casum nempe, si super alimentis provisorie ordinandum foret, licet Quæstio Fori nondum decisa fuerit.

Præ-

Præterquam enim, quod alimentorum Favor tam generalis sit, ut in quolibet Puncto Processus desuper Cognitio & Provisio admittatur, Exceptio Fori quoad hanc objectionem per Leg. unic. Cod. quando Imperator inter Pupill. & Vid. sufficienter eliditur, & inefficax redditur. Scio equidem, non carere Controversiis hanc sententiam; plures certe non inferioris Notæ Doctores (a) Contrarium pro aris & foris defendunt; non desunt vero ex altera Parte quoque gravissimi Juris Interpretes, qui Personis miserabilibus Refugium ad suprema Dicaſteria competere non affirmant modo (b), sed & plurimis Præjudiciis illustrant (c); quarum Rationibus sat demonstratum videtur, quod tali in Casu, non obstantibus Exceptionibus Fori declinatoriis, ordinatio decernibilis sit, modo alias, quod supponimus, Miserabilitas Personæ, & præsens in Mora Periculum, aut alia legitima Causa satis probata existat.

(a) LAUTERBACH Colleg. Theor. præf. Tit. ff. de Judicis N. 58. DECKER in Vind. ad Blum. Tit. 27. N. 187.

(b) BLUM Loc. cit. LUDOLF Syst. J. C. 5. 1. § 2. Num. 25. pag. 32. LYNKER de Gravam. extrajud. C. 5. S. 2. § 13. N. 5.

(c) L. B. DE CRAMER Nebenst. P. 2. Abh. 11. Obf. Juris univ. Tom. 1. Obf. 180. & 269. Tom. 2. Obf. 496. & 545.

Confirmatur id porro per Sententiam in Causa **Sophien Elisabethen von Dogelgesang, gebornen Prinzessin von Waldeck, mit er Herrn Fürsten zu Waldeck, und sämtliche Prinzessinnen Schwestern**, Citationis, 16. Junii 1760. latam in Tenore: Ist Doctor Meckel, was Er Puncto Fori submittendo, wie auch ad Supplicam pro Mandato provisionali de præstandis, usque dum causa definita, alimentis & sumptibus Litis sine Clausula zu handeln vermercket, annoch Zeit eines Monats pro Termino, & Prorogatione von Amtes wegen angeſetzt; übrigen aber, daß Herr Beklagter an Klägerin zum nothdürftigen Unterhalt, auch zu Ausführung ihrer Rechtfertigung von Zeit dieser Urtheil an zu rechnen, ſogleich haar zwey hundert Reichthalter, und alsofort an bis zu Austrag der Sachen jedes Jahr gleiche Summ anticipative auszahlen, auch, wie solches dormalen geſchehen, binnen

obgemeldter Frist anzeigen lassen solle, hiermit einweisen, und provisorie verordnet.

§ XXXIII.

Cæterum ex supra Demonstratis prono porro alveo fluit, nullatenus *Ordinationes* in casibus, ubi *Austregæ* obstant, decernendas, multo minus iis ad præscindendam hancce Instantiam abutendum esse. Possent equidem Exemplum Rescriptorum Consilii Imperialis aulici, cujus Naturam in multis imitantur *Ordinationes*, huic Errori ansam præbere, quod enim Via Rescripti Jus *Austregarum* perimat, quam plurimi statuunt (a); sed, quamvis cum iis desuper in arenam conscendere non velimus, videntur tamen eorum Rationes ad nostras *Ordinationes* trahi vix posse. Concedamus enim, quod LUDOLFF, & cum eo CRAMER adducit (b): plerumque nimirum *Austregarum* Exceptionem non tam maturæ rationi *Iustitiæ*, quam eum in finem adduci, ut actor per infinitas moras remittatur ad *Calendas Græcas*; ex eo tamen nullatenus sequitur, quod usus *Austregarum* propter abusus tolli, aut restringi possit.

(a) LUDOLFF S. J. C. Sect. 1. § 3. CRAMER Syst. Proc. Imp. § 682. UFFENBACH de Conf. Imp. aulico Cap. 15. Sect. 2. subf. 2. & Sect. 8.

(b) LUDOLFF cit. loco § 10. N. 18. CRAMER Observat. Jur. un. T. 2. Part. 2. Obs. 779. § 1. Videatur quoque PÜTTER de Ordine judiciario ab *Austregis* Observ. § 5.

§ XXXIV.

Quam rara etiam his Authoribus Exempla videantur, quod per Viam *Austregarum* prompta aliquando *Iustitia* administrata fuerit, fieri tamen potest, ut laudabili mente conventum *Austrægarum* Judicium Litem brevius ac succinctius dirimat. Deinde, si Ratio hæc Protractionis *Iustitiæ* sufficeret, omnem etiam *Appellatio-*

lationis Instantiam tollere necesse erit; Quis enim nescit, Appellationes saepe sapius injustas Possessiones protelare, illisque non nisi ad divexandam Partem victricem, eamque non raro depauperandam abuti. Tantum abest vero, quod ingens hæc statuum Imperii Prærogativa splendida hac Ratione convelli possit, ut potius de illa firmanda noviores statuerint Leges, quibus expresse cavetur, ne Qualificatio Causarum ad Mandatum sine Clausula in Præjudicium aufstregarum nimium contorqueatur; (a) imo in Capitulatione novissima serio promissum est, ne status Jure suo Aufstregarum tam legalium, quam conventionalium defraudentur; secus omnia hisce contravenientia Rescripta, Inhibitiones, & Mandata ipso Jure pro nullis declarata esse legimus (b).

(a) R. Vis. de anno 1713. § 9.

(b) Cap. Cæsarea Jos. II. Art. 18. § 4.

§ XXXV.

Contra vero quæcunque Rationes Jus Aufstregarum perimunt, & Jurisdictionem Camerae his non obstantibus fundant, has quoque pro Ordinationibus intrare, illisque Locum aperire, nemo inficiabitur, si ergo E. G. Causa cum alia jam in Camera pendente connexa, (a) aut factum per se adeo ad Mandatum sine Clausula qualificatum fuerit, (b) sine Scrupulo Camera ordinare posse, nulli Dubitationi subjacet.

(a) Decker in Monumentis Lectionis Camer. p. 520. Tassinger Inst. Jurispr. Cam. Sect. 3. Tit. 7. § 543. Quomodo vero procedendum, si Causa cum alia connexa deprehendatur, docet CRAMER *Obs. Jur. Univ.* Tom. 2. Obs. 779. § 10. p. 557.

(b) Quandum Rationes, cur contra Status Potentiores aliquando loco Mandati sine Clausula Camera Ordinationibus uti maluerit, valeant, infra examinabimus.

§ XXXVI.

§ XXXVI.

Porro repetenda & hic est Exceptio ex Lege Cod. si quando Imper. de Viduis ac Pup. § 32. supra deducta, nec non ex Paritate Rationis, quæ L. B. de CRAMER (a) sustinuit, aliquando non obstantibus Austregis Mandatum cum Clausula decerni posse, si nimirum Casus Litigiosa Possessionis adfit; hoc Casu etiam Ordinationes decerni posse, credimus.

(a) *Observ. Juris univ.* Tom. 4. Obs. 1054. ubi Exemplum affert Decretis-jusmodi Mandati cum Clausula in *Causa der gemeinde Viernich, und Canonici von DOETSCH, contra die Herzoglich Arenbergische Regierung.*

§ XXXVII.

Alterum ad decernendas Ordinationes ponimus Requisitum essentialia in eo, quod *Causa legitima adesse debeat.*

Ordinationes Modum quandam extraordinarium esse, quo Judex officio suo commotus, Parti alicui succurrit, jam supra § 16. seq. dixi; Consequitur igitur ex ipsa illarum Natura, Causas legitimas desiderari, antequam Judex a Via ordinaria recedere possit. In definiendis autem ejusmodi Motivis legalibus, magna latet Difficultas, nisi multa hic arbitrio Judicis relinquere velimus; Praestat tamen aliquas, easque majores Causas hic enumerare.

§ XXXVIII.

Inter Causas legitimas primo Loco referimus illas, quæ jam de Jure civili Romano Provisionem Judicis desiderant. Huc pertinet præ cæteris Alimentorum Privilegium, sic quoque, ne res litigiosa pereat, aut Actio fiat inanis, providendum, ac desuper ordinandum est, si enim illud negligeretur, Partibus Actio utilis subsidiaria contra Judicem competeret (a). Et quanquam hoc Refugium

fugium contra Cameram Imperialem non facile Locum invenire credam, certe tamen illa per Ordinationes providas, si Occasio se præfentet, ejusmodi Damnis futuris præcavere tenebitur.

- (a) hanc Actionem in viridi adhuc observantia esse contra ZoëSIUM. aliosque certe major & sanior Pars Authorum testatur; V. G. HERING *de Fidei* C. 8. num. 28. BERLICH *Concl.* Lib. 3. *Concl.* 245. N. 67. CARP-zov. P. 2. *Const.* 11. *Defin.* 41. P. 3. *Const.* 15. *Defin.* 52. N. 9. MÜLLERUS *ad STRUV.* *Exercit.* 31. th. 81. LAUTERBACH *Colleg. Theor. pract.* ad *Librum* 27. *dig. Tit.* 8. § 13. qui plura *Judicia inferiora* a Camera Imperiali in subsidium condemnata esse refert.

§ XXXIX.

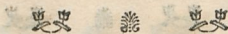
Non minor legitima Causa est, si Periculum in Mora adfit. Summi Legislatores hanc Causam ita prægnantem censuerunt, ut edocta illa & probata eam adeo ad Mandatum sine Clausula qualificatam esse censuerint (a). Utque brevius me explicem, non timeo errorem, si omnes illas Causas pro legalibus admittam, quibus alias Mandata sine Clausula superinstrui possunt.

- (a) O. C. de anno 1555. P. 2. *Tit.* 23.

XL.

Tertio *Ordinationibus* succurrendum est, si per facta violenta Impetrans a Prosecutione Juris sui impediatur: Accidit id non raro in Causis subditorum contra Dominos, qui sæpius per varios Conatus subditis suis omnem Occasionem, ad suprema Dicaſteria refugiendi, præscindere student, utque illud obtineant, mox incarcerationibus, & Prohibitionibus, de non exeundo extra Territorium se se inserviant, interea quod pariter omnibus Advocatis indigenis, nè quærentium Patrocinium suscipiant, sub Pœna Cassationis inhibent (a).

- (a) Egregie hoc illustratur per ipsam *Ordinationem*, quæ in simili Casu, in *Ca-*
chen sämtlichen Unterthanen des Fürstenthums Anhalt Bern-
E burg,

burg, contra den Herrn Fürsten zu Anhalt Bernburg, und die
 sämmtliche Anhalt Bernburgische Ritterschaft sub roma Jan.
 1767. lata fuit, Tenoris sequentis. Noch zur Zeit abgefallen, sondern
 Herrn Beklagten, um hierüber seinen umständlichen Bericht innerhalb
 6. Wochen, von Zeit der Insinuation an zu rechnen, diesem kaiserlichen
 Kammergericht verschlossen einzuschicken, inmittels aber mit allförmern
 Verfahren einzuhalten, zugeschrieben werden, dann ist der gebettene Sal-
 vas Conductus erkannt, auch versichert man sich zu ermeldten Herrn Be-
 klagten, derselbe werde implorantischen Unterthanen an Verfolgung ih-
 rer Rechtsache in dem geringsten nicht zu behindern, Ihnen weder die
 Annahm eines auswärtigen Rechtsgelehrten weder die Herberschaffung
 der erforderlichen Mitteln zu verwehren, und Appellanten samt und sons-
 ders diesen ergriffenen erlaubten Weg durchaus nicht empfinden zu las-
 sen, von selbst genügt seyn.

§ XLI.

Quarto etiam pro Causa legitima habendum esse existimo, si
 per Ordinationem Processus aut omnino tolli, aut saltem abbrevi-
 viari possit, quorsum & pertinet ista, si Gravamen ita evidens sit,
 ut Judici illud brevi manu tollendum esse videatur.

- (*) Has Causas, cum iis duæ integræ Ordinationum species superinstruantur,
 infra suo Loco examinari opportunius esse videtur, ne Repetitioni-
 bus superfluis Lectori benevolo Nauseam creemus; sufficiat itaque, il-
 las hic tantum indicasse.

§ XLII.

Tertium denique Requisitum est, *Ne Partium Jura quæstio-
 ledantur.*

Quilibet accusatus Defensione sua audiendus est; ad illa ita-
 que proponenda, quæ pro sua Innocentia afferre velit, Jus quæ-
 situm habet. Nullitas aperta esset, si plane inauditum condem-
 nare, nec etiam postea ipsi ad Exceptiones proponendas Occasio-
 nem relinquere vellet Judex; quam verosimilibus enim licet Ar-
 gu-

utile erit, diversas Ordinationum Classes, & separatas iterum in qualibet Classe species constituunt.

Divisionem, quam supra (§§ 3. & 4.) dedimus, positumque ibi illarum Ordinem & hic insequamur; primo igitur de *Ordinationibus, quæ in Causis extrajudicialibus decernuntur*, & in Specie de illis prius agendum erit, quas *antecedaneas* nominavimus, quæ tantum ad tentandam Concordiam sive tollendum amicabiliter Gravamen, tendunt.

§ XLIV.

Si unquam pro Ufu *Ordinationum* earum Utilitas, ac Necessitas loquitur, certe illæ, quibus in initio Processus Providentiam suam exercet, Judex, Laudem merentur; gravis illa, ac propter ipsam hanc suam Gravitationem quodammodo lenta procedendi Norma, ad quam supremum Camerae Dicasterium per Leges Imperii adstrictum est, enormis illa Causarum Multitudo, cui accedit accuratus inter illas secundum earum Privilegium servandus ordo, ubi Causæ etiam satis privilegiatæ innumeris adhuc magis privilegiatis cedere debent, litium decisionem tam longe differunt, ut illarum finis saltem hætenus post integra Sæcula frustra speratus sit; minimæ igitur, si quæ alias adfuerunt Rationes hic ponderatioribus fiunt, & justissimus non raro Litigantium finis sæpius frustratus esset, nisi in Limine processus quandoque Damnis ejusmodi postea irreparabilibus per providas Ordinationes hætenus provisum esset, & porro occurreretur.

§ XLV.

Laudabilis ergo semper, summaque Æstimatione dignus est Camerae Imperialis Conatus, si ad compescendas & amicabili modo componendas Lites animum intendant. Imo ipsum Judicis officium hocce studium desiderat, cujus principalem æque Curam esse

esse oportet, Lites quantum potest, diminuere (a), cum publice interfit, ne Litibus Respublica obruatur (b); quod & ad Cameram Imperialem applicari Analogia Legum Imperii (c) Suadet, eo potius cum ex Paragrapho antecedente appareat, Rationem Legis coram Judicio Camerae si non potius, saltem aequè pariter subintrare; quam vis non ignoramus, Temporibus novioribus multis objectionibus subjacere, Cameram Imperialem ad litium Compositionem concurrere, cui tamen Solertia praesentaneae Visitationis quoad abusum, si quis fuerit, facile prospiciet.

(a) L. 21. ff. de Reb. cred.

(b) L. 1. ff. de Usucap.

(c) R. I. N. § 110.

§ XLVI.

Interim Experientia docuit, & docebit porro, unica sapissime Ordinatione tali lenioribus Verbis concepta magis obtentum esse, quam duplici ipsorum Processuum cujuscunque Generis Rigore. Sicque, quae in decernendis Processibus tum Respectu Judicis, tum Litigantium juste timentur incommoda, Via media averti poterunt; quod si ex Voto succedit, praescissis judicialis Disceptationis ambagibus Justitia revera optatius & magis prospicue administrabitur, nec Supplicanti fiet Injuria, cum, sin Successu destituitur, Propositio amicabilem Viæ, ordinaria decernendi Processus semper adhuc salva maneat (a), et neutiquam ejusmodi Ordinationes pro Decisione Causae habendae sint, sed tantum Admonitionis Locum subintrent (b).

(a) Confer. MEVIUM Dec. P. 3. Dec. 277.

(b) L. B. DE CRAMER Obs. Tom. 2. Obs. 616.

§ XLVII.

Quemadmodum vero in quacunq[ue] Cauſa melius & conſul-
tius eſt, Partes amicabiliter componi, ſic etiam in omni Genere
Cauſarum hæ Ordinationes ſuam applicationem inveniunt, ſive
illæ in prima ſive in ſecunda Inſtantia ad Cameram deferantur.
Rarior quidem in Cauſis ſimplicis Citationis earum Uſus reperi-
tur, raro enim in illis Juſtitia Petitionis cum debita Certitudine
ſtatim ex prima Supplica conſpici poteſt, & raro illa ita qualifica-
ta eſt, ut pro Parte rea quasdam Exceptiones prævidere non poſ-
ſit Judex, alias Cauſa ad Mandatum ſaltem a Cauſæ Patrono qua-
lificaretur; aſt eo frequentius in Cauſis Mandatorum obtinent.

Lenis illa ipſius *Ordinationis* Formula, qua impetratus, ut
ita dicam, quaſi rogatur, factum injuſtum ipſemet reparandi,
præterquam quod illi ſæpius multo facilior Paritio inſequatur,
omne ſupplet, ita, ut nulla dein contra ipſum, ſi inſequatur
Mandatum, Querela amplius moveri, multo minus Camera Præ-
cipitantiæ alicujus argui poſſit.

§ XLVIII.

Omni penitus ea, quæ dixi, Dubio ſubtrahuntur, ſi in Ca-
ſus, in quibus ejusmodi *Ordinationibus* procedi ſolitum eſt, inqui-
ramus, & Decretam deinde Ordinationem cum Facto conferamus,
ſic nullo certe Jure juſtificari poteſt, ſi in Contraſtu Locati Con-
ducti Conductor licet Canonem ſuum rite ſolverit, nec aliam
querulandi Cauſam dederit, e Locatione ante finitum Locationis
Tempus ejici velit, certe in hoc Caſu Mandato ſine Clauſula Lo-
cus eſt, præſertim cum adeo ex Informatione impetrati compa-
reat, nulla ad excuſandam Injuriam Motiva legitima afferri poſſe.
Si ergo Camera Imperialis, antequam Mandatum decernere vo-
luit, amicam, & lenioribus Verbis conceptam *Ordinationem* præmi-
ſit, certe hicce procedendi Modus ſaltem ab Impetrato improba-
ri non potuit (a).

(a)

(a) Conferatur *Ordinatio* de 29. Aug. 1760. ad *Supplicam* pro *Mandato* in *Causa* *Johann Michael Müllers Bürgers und Schiffers zu Wertheim*, contra den *Herrn Fürsten und Grafen zu Löwenstein-Wertheim und Conforten*: Auf *Bericht* und *Gegenbericht* n. 1. 2. abgeschlagen, sondern versichert man sich zu denen *Herrn Beklagten*, daß dieselbe in *Ansehung* des von *Supplicanten* vorhin jedesmal ohne *Klag* entrichteten *Bestands*, und derowegen *Ausweis Adjunctorum Supplice* pro *Mandato* sub *Nro.* 2. & 3. bescheneher *Zusagen* ihn für diesmal, jedoch denen *Condominial-Rechten* unabbrüchig, wie auch dahier fürwastenden besondere *Umständen*, und zu *Vermeidung* aller ihnen, und dem *Commercio* darunter zu befahren seyhenden *Weitläufigkeiten* bey dem ganzen *Markt* sich von *Zeit* erloschenen vorigen *Bestands* auf 12. *Jahr* zu belassen, von selbst genügt seyn werden; wo ansehn dem *Supplicanten*, seinen weitem *Recours* an dieses *Kaiserliche Kammergericht* zu nehmen, ohndenommen, sondern vorbehalten bleibet.

§ II.

Quid? quod ipsi *Impetranti* sæpius magis per *Ordinatinem*, quam per *Mandatum* consulitur. En *Exemplum*: *Absque* *Dubio* *Mandato* sine *Clausula* vindicari potest, si *Magistratus* *Officiales* suos *absque* legitima *Causa* ab officio removeant, vel suspendant, aut durum quoque ex altera *Parte* videtur, illis homines, in quorum *Personam* nullam amplius *Fiduciam* ponunt, obrudi, nec deerit forte *Magistratus* sive *Dominus*, omnes adnocendum *Impetranti* *Occasiones* arripiendi: Si itaque *Medium* aliquod detur; quo *Domino* *Ignominia*, seruo vero *Damnum* avertatur, id certe *rigoroso* *Mandato* præferendum erit (a).

(a) Eatenus legi meretur *Decretum* de 17. *Sept.* 1765. in *Causa* *Syndici Beuerhaus*, contra *Bürgermeister* und *Rath* der *Stadt Dortmund*:

Auf *Bericht* und *Gegenbericht* ist das gebettene *Mandatum* erkannt; *Im* mittels und mit *Aufhebung* dessen *Expedition* versichert man sich zu beklagtem *Bürgermeister* und *Rath* der *Stadt Dortmund*, derselbe werde, ohne gedachtes *Mandatum* abzuwarten, das *Beschwehr*, mit *Einziehung* der gegen *Supplicantens* *Principalen* verhängten *Suspension* und *Erfatzung*

tung desselben bis hieher vorenthaltenen Salarii, samt dahin einschlagenden
 Utilien, von selbstem vollkommen heben, hingegen aber auch zu ermelde-
 ten Supplicantis Principalem, er werde in Vorgang dessen, mit Nach-
 gebung fernerer Klage, gegen seinen füzgesetzten Magistrat sich füzohin
 subordinations-mäßig betragen.

§ L.

Sapissime quoque in Causis Appellationum admodum saluta-
 re, & utrique Parti utilius est, per Ordinationem Res ita dirigi, ut
 Gravamen a Judice a quo sponte tollatur, sicque Causa eo citius
 ad Finem perducatur (a). Quandoque enim Gravamen ex Parte
 Appellantis æque fundatum, ac Parti appellatæ ipsimet interesse
 videtur, illud brevi Manu tolli, ut deinde a Judice prioris Instan-
 tiæ in Causa principali eo citius pergi, Causaque ad Exitum per-
 duci possit.

Exemplo, quod nuperrime adhuc in Camera Imperiali conti-
 git, id clarius patet, Super Limitibus inter vicinas Communitates
 Lis orta erat; Actores in prima Instantia Testes producebant, qui-
 bus Intentionis suæ Probationem instituebant; Rei, antequam
 Testes reprobatoriales producerent, Articulos positionales prævio
 Juramento Dandorum proponebant, & illorum Responsionem ju-
 ratam ab Adversariis petebant; Respondebant Actores se se jam-
 tum Conscientiam suam per Probationem exonerasse, contra que
 vero Rei opponebant, omnia illis ad reprobandum concedi debe-
 re Media, quæ actori ad probandum licita fuissent.

Lata dein contra Reos, ut nimirum præcise per Testes repro-
 batoriales se se defenderent, Sententia, Causa ad Cameram de-
 ferebatur;

Ex Informatione Judicis patebat, Modum Probationis per Ar-
 ticulos reprobatoriales in Judicio a quo usitatum esse, nec dici po-
 terat, hocce Reorum Confugium præcise ad dilatandam Causam,
 sed ad justam Probationem tendere: Ne igitur tota Causa, donec
 hæc-

hæcœ Quæstio in Camera Imperiali ventilata atque decisa fuisset, suspenderet, ad tollendum brevi Manu Gravamen loco decretorum Processuum Judici per Ordinationem merito rescriptum fuit (b).

(a) sic in *Causa* **Juden Philipp Haimann, contra Jacob Kahle** 21. Feb. 1755. ad Supplicam pro decernendis Processibus Appellationis, ordinatum fuit:

Auf Bericht und Gegenbericht n. z. z. abgeschlagen, sondern versiehet man sich zu Burgermeister und Rath, daß derselbe das bisherige widerrechtliche Verfahren abstellen, mit der Execution seiner Erkenntniß vom 15ten Januarii 1753. innen halten, dahero den Präjudicial-Punkt des in Actis vorkommenden Lüneburgischen Leinwand-Handels, und des von Appellanten in Hamburg angeblich geschehenen Kaufs mentionirten Leinwands legaliter, und nicht tumultuarie, untersuchen, beyde Theile darüber in Schriften ordentlich handeln, und auf Begehren ein oder anderen Theils, die Acta ad Imparbiales zum Rechts-Spruch verschicken lassen werde, indessen Entscheidung aber Supplicianti der weitere Recurs anhero zu nehmen, ohbenommen, sondern vorbehalten bleibet.

(b) sic in *Causa* **Deheser contra Tortrupper Marktgenossen** ad Supplicam pro Processibus Appellationis 18. Nov. 1775. decretum fuit:

Auf Bericht und Gegenbericht nochmalen abgeschlagen, sondern versiehet man sich zu voriger Instanz Richter, derselbe werde die Appellaten forderist zu eidlicher Beantwortung deren Positionum anhalten, widrigen Falls denen Appellaten der Recurs an dieses kaiserliche Kammergericht ohbenommen, sondern vorbehalten bleibet.

§ LI.

Maximo vero cum Fructu istæ Ordinationes in Causis Nullitatum contra Statuum Dicafteria adhibentur (a). Cum enim hocæ Sæculo Recursus ad Comitiam ita frequens factus sit, ut non solum contra Sententias definitivas, sed quamprimum modo Processus aliquis a summis Tribunalibus decernitur, quo potentior Imperii Princeps sibi Injuriam affici reetur, confestim ad Comitiam convolari, ac contra Injustitiam, Negligentiam, & nescio, quæ Facinora

nora supremi, quod judicavit, Dicasterii exclamari solet (b) Tutius semper *Ordinatio* præmittitur, qua contempta, si deinde Processus decernantur, omnis saltem querulandi Occasio in Antecessum præcisilla erit.

- (a) Confer. *Ordinationem* in *Causa WILHELM BENEDICT SCHAUMBURG* *Zammer Consulentes und Amtmann zu Weymar, contra die Hochfürstlich Sächsische Obervormundschaft zu Sachsen Weymar* de 22. August 1653.

Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern versiehet man sich zu Fürstlich, Sächsischer Obervormundschaftlichen Regierung, daß selbige in Conformität fürstlichen Rescripts vom 30ten October 1751, Supplicantis Principalen mit seiner Defension geungsam hören, den Weg Rechts nicht hemmen, noch verzichen, sondern die Acta nach legaler Verhandlung und Beschluß ad Impartiales zu verschicken, von selbstem bedacht seyn werden; Widrigen Falls Supplicantis Principalen, sofern er die Protractionem aut Denegationem Justitiæ, oder auch Nullitates substantiales & insanabiles zufordrist mehreres darthun, und beschleignen wird, derentwegen nochmalen auch diese kaiserliche Verordnung per Notarium gehörigen Orts zu insinuiren, und die Bescheinigung darüber beizubringen wären, der fernern Recurs ohnenommen, sondern fernern ergehen solle, was Recht ist.

- (b) *Author Diss. Mog. cit. Loco § 17. PÜTTER Patriotische Abbildung deren höchsten Reichsgerichte § 37. & seq.*

§ LII.

Cæterum haud opus est, omnes, quibus hæ *Ordinationes* in Lucem proveniunt, diversas Formas enumerare. Mox enim integram Decreti mere prælocutorii structuram habenta (a), mox decreto pro Informatione annectuntur (b); nec refert, num ante, num post petitam Informationem decernantur, quemadmodum quoque nunc ante decretos Processus, nunc vero illis jam in Eventum decretis emanant.

(a)

- (a) Vid. Ord. quam supra § 7. not. d. ex BLUMII *Supplic* allegavi.
- (b) Memorabile ejusmodi *Ordinationis* Exemplum contigit in *Causa* deren Kauf, und Handelsleuthe Johann Lange, und dessen Sohn Joh. Heinrich Lange zu Bremen contra den löbl. Magistrat daselbst. in qua ad supplicam pro Mand. de non extend. Privil. Cæs. sub 18ta Aug. 1775. decretum fuit: N. i. i. abgeschlagen, sondern versichert man sich, daß Bürgermeister, und Rath der Stadt Bremen dem kaiserlichen Privilegio von 1576. gemäß, sich der Strafen, oder succumbenz gelber in Appellationsfachen in keinem andern Fall, als wo die Appellation von diesem R. E. G. als frivola erkannt, und der Appellant von demselben in die expensas litis dem Appellaten zu bezahlen, definitive fällig ertheilet worden, anzunehmen, süßrohin bedacht seyn, auch die demne zuwider von denen Supplicanten erhobene Strafgebel denen selben zurückzugeben, oder aber andern falls, und da er Magistrat auf der Einziehung deren Strafgebel im Fall eines erfolgten decreti simplicis processuum Denegatorii zu bestehen gemeinet wäre, seinen umständlichen Bericht diesem kaiserlichen E. G. einzuschicken ohnentfunden werde, als wozu demselben eventualiter 6. Wochen präfigirt und angefetzt werden, wo immittels demselben mit weitem Vorschritten stille zu stehen anbefohlen wird.

Conf. quoque *Ordinationem* in *Causa* deren Augspurgischen *Confessionsverwandten* zu Biberach am Neckar, wider die Hochfürstl. Hoch- und Teutschmeisterliche Regierung zu Mergentheim in L. B. DE CRAMEK *Obs.* Tom. 3. obl. 793.

§ LIII.

Hæc de Praxi Camera circa *Ordinationes antedaneas* sufficiant; ut vero earum non tam Usus conservetur, Partique impertranti proficius sit, sed & omni, qui fieri poterit, Abusui præcaveatur, credimus hic præprimis tres illas Regulas strictissime observandas esse, quas supra § 25. 37. & 42. de decernendis *Ordinationibus* generaliter adduximus, de cætero autem pro obtinendo harum *Ordinationum* felici Successu suadendum esse,

F 2

I. Ut

I. Ut illis Terminus, in quo Pars impetrata, aut Judex a quo Impetranti satisfacere debeat, annexeretur; Experientia enim docuit, miseros sæpe Impetrantes per plures Annos spe Reparationis Impetratorum spontaneæ non sine maximo illorum Damno, remota omni Partitione, lactatos atque circumductos fuisse; durum e contrario, ac injustum videtur, si Impetrans nudum adversæ Parti Documentum Ordinationis absque Supplica, seu Libello Gravaminum insinuari faciat, ad illa enim quam plurimum ipsa Ordinatio se se refert; præterquam quod hocce Modo ipsa Partitio, si nesciatur, quid velit Pars impetrans, quodammodo impossibilis reddatur. Ipsæ denique Partes, pro quibus Ordinatio data fuit, illas quandoque plane non insinuant, sed ipsorum sæpius interest causam in infinitum protrahi. Hoc ut evitaretur

II. Injungi possit, in ulteriori Supplicatione, prius de facta Insinuatione Ordinationis & Rerum eatenus ante in Camera exhibitarum doceri.

§ LIV.

Tandem III. ipsa harum *Ordinationum antedecanearum* Natura suadere videtur, in Casu, ubi illis non paretur, absque ulterioribus ambagibus Processus, vel Mandatum decerni debere;posito tamen, quod Causa ad minimum ad hæcce Processuum Genera qualificata sit, quo circa eadem, quæ in decernendis Processibus Deliberatio præmittenda esset. Ulterioribus Ordinationibus prius Partem adversam ad Partitionem moneri, non modo superfluum, sed & Parti Impetranti ob Protelationem Causæ maxime perniciosum esse, credimus.

§ LV.

Pervenimus nunc ad secundam Speciem *Ordinationum in causis extrajudicialibus*, illas nimirum, quas *accessorias* ideo vocavimus,

mus, quod concomitanter tantum cum aliis Processibus sive Citationis, sive Mandati, sive Appellationis emittantur.

§ LVI.

Multi variam, eamque justissimam hasce Ordinationes decernendi Occasionem esse, nemo non videt. Non raro jam ante decretos Processus emissis pravo Litteris vel a Judice a quo, vel ab ipsa Parte rea Informationem exigentibus annectuntur. Sæpe Necessitas Legis, sæpe etiam prudens, & providum Judicis arbitrium exposcit, ut Camera, antequam petitis Processibus deferat, talem Informationem exigat, prout vel Leges, ut in Querelis Subditorum contra Dominos territor. id postulant (a), vel justum circa illa, quæ Supplicans proposuit, Dubium, Gravaminisque Obscuritas hoc desiderat (b). In utroque Casu arbitrio Camera relictum est, num Litteris Informationem exigentibus temporalem annectere velit Inhibitionem (c); quæ Inhibitio, cum revera *Ordinationi* æquipolleat, quin Loco Inhibitionis una cum decreta Informatione pro re nata etiam aliud quidpiam saltem provisorie & temporaliter ordinari possit, nemo inficiabitur. En ergo Fundamentum, quod hæc *Ordinationes* si non in ipsa, saltem in Analogia Legis habent apertissimum.

(a) R. I. N. § 105.

(b) PÜTTER *Introd. in Rem. Judiciar. Imp. Part. 1. L. 2. S. 2. §. 195.* TAF-
FINGER *Inst. Jurispr. Cam. Sect. 4. Tit. 1. § 789.*

(c) R. V. de ao. 1713. § 11. Es wird im übrigen des Collegii Cameralis rechtlichem Ermessen überlassen, dem Schreiben an Bericht eine Temporal-Inhibition anzuhängen, falls eine offenbare Gefahr beym Verzug wäre, oder ein unersetzlicher Schaden dem Supplicanten, wenn solthe inhibition nicht beygefügt würde: gezogen werden mögte.

§ LVII.

Nec est, quod in hisce *Ordinationibus accessoriis* quendam facile verearis abufum. Nam cum vel Judici a quo, vel Parti reæ una cum Litteris Informationem exigentibus, aut una cum decretis Processibus Supplicæ quoque Impetrantis, ejusque adjuncta, quæ decreta Ordinationi anam dederunt, transmittantur, & influentur, cumque vel in permissa Informatione, vel reproductis Processibus Parti impetratæ adversus decretos Processus liberum sit, si non Juris, saltem Facti, & Sub- & Obreptionis Exceptiones in Judicio proferre, certe in hisce *Ordinationibus* inauditus nemo condemnatur, imo potius in Facultate Partis reæ erit, una cum Exceptionibus adversus decretam Citationem, vel Mandatum, etiam adversus decretam *Ordinationem* Exceptiones Facti non sic sed aliter Comparati proferre, quarum inventa Relevantia Camera non deerit Ordinationem emissam iterum cassare.

§ LVIII.

Quævero ex altera Parte de earum Necessitate, ac Utilitate in Specie deprædicari possunt, innumera sunt.

Apparet hoc statim in Causis Subditorum contra Dominum territorialem, ubi interea Temporis, dum informatio exigitur, illaque ad Cameram mittitur, & usque dum tandem Mandatum, vel plenarii Appellationis Processus, decernuntur, non raro fit, subditorum Calamitates ob sumptum ad Cameram Recursum ab eorum Dominis territorialibus duplo magis augeri, & durioribus illis Executionibus premi, aut saltem inceptam jam Executionem continuari.

Brevi tempore igitur in tristitia illa Bellorum intestinorum Facta incideremus, nisi tali Casu Domino territoriali statim, antequam informatio expectetur, Manus ligarentur. (a)

(a)

(a) Sic in *Causa des Grundes Seel- und Burchach contra Sayn-Hachenburg* ad Supplicam der Unterthanen pro Mandato 23tia Martii 1754. *Ordinatum* fuit: Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern solle der Beklagten Sayn-Hachenburgischen Kanzley, um hierüber ihren umständlichen Bericht innerhalb vier Wochen, von Zeit der Insinuation an zu rechnen einzuschicken zugeschrieben werden, immittels aber die eingelegte Militairische Execution bis auf anderweite dieses Kaiserlichen Kammergerichts-Verordnung abgenommen werden.

§ LIX.

Nec opus est, ut *Iustitia Causæ quoad singula objecta*, propter quæ Subditi contra Dominum territorialem Querelam movent, statim ex prima Supplica evidenter appareat, contingit enim quandoque factum tantum quoad Punctum principale iustum, aut saltem dubium videri, in modo tamen evidenter excessum esse; Neceffe igitur est, hosce Excessus provisionaliter corrigi E. G. Arrestati sanitatis suæ nimium Detrimentum patiantur

(a) Aut nimis duris Incarcerationibus in *Causa civili*, præsertim, si *Cautio* sufficiens offeratur, contra Subditos procedatur (b); non raro etiam contingit, ut *Ratio Boni publici*, ne V. G. *Commercia* fiantur, ejusmodi *Ordinationem* desideret (c) In omnibus hisce Casibus *Cameram* una cum *Litteris informatorialis*, recte quidquam per *Modum Provisorii ordinare* posse quis concedet?

(a) Ex hac *Ratione* in *Causa Churbayerischen General-Majors von Plessen*, contra die *Mecklenburgische Regierung* ad Supplicam pro Mandato de relaxando Arresto erga præstitam *Cautionem* sufficientissimam sub 11. May 1765. Decreto pro *Informatione* annexa fuit *Ordinatio* sequens: Inzwischen aber versichert man sich zu dem Herrn Herzogen, derselbe werde den Arrest leidenschaftlicher, civiler, und Standesmäßiger einzurichten, und Klägern an der *Leibs-Gesundheits-Pflege* nichts abgehen zu lassen, von selbstem geneigt seyn.

Pari-

Pariter in *Causa Syndicorum* deren Herrschaften Dachstuhl und Schwarzburg contra den Herrn Grafen zu Oettingen 25. Sept. 1758. decretam:

Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern solle Beklagten Herrn Grafen, um hierüber seinen umständlichen Bericht innerhalb 6. Wochen, von Zeit der Infinnation an zu rechnen, dem Kaiserlichen Kammergericht verschloffen einzuschicken, zugeschrieben werden; dann versiehet man sich zu ermelkten Grafen, es weder derselbe Inhaftirte, nach per Arresta genugsam vollzogener Straf, wann kein anderes Bedenken vorwalte, zu relaxiren von selbstem geneigt seyn.

(b) Ejusmodi Ordinationis Exemplum affert Author cit. Diff. Mog. de Ord. § 67.

(c) Huc referenda est illa, quæ in *Causa Michael Müller, Burgers und Schiffers zu Wertheim*, contra den Regierenden Herrn Fürsten zu Wertheim, und Dero nachgesetzte Hofkammer, 13tia Aug. 1759. emanavit: Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern solle dem Herrn Beklagten, um hierüber seinen umständlichen Bericht zugeschrieben werden, immittels aber Supplicanthen dem quaestionirten Erkenntnis ruhig belassen, und zum Nachtheil des Commercii diesfalls keine Zertheilung der Schiffahrt vorgenommen werden.

§ LX.

Non habent etiam, quod contra istas *Ordinationes*, Quere-
las moveant Domini territoriales; si enim Casu, quo de Justitia
Petitionis evidentissime constat, aut urgentissimum in Mora Peri-
culum profet, ipsum Mandatum cum Transgressione prius exi-
genda Informationis decerni valeat, certo non irritari possunt,
si Camera, cum Informationem petit, ad præavenda Damna ir-
reparabilia simul Ordinationem annexat; Intrat enim & hic toties
jam repetita Argumentatio a majori ad minus, sicque a Mandato
ad Ordinationem.

§ LXI.

§ LXI.

Quod vero Camerae Imper. Manus ligatae non sint in Causis Subditorum contra Dominos Territ. satis liquidis, ita ut quandoque remota Petitione informationis Mandata decernere possit, tam Series, quam ipsa Verba Legum convincunt; si enim eas evolvamus, videre est, ab initio Status Imperii tantum conquestos esse, quod Camera Imperialis tam facile absque praevia Informatione Juramenta ad Effectum agendi relaxet (a); & licet nihil quidem ab initio eatenus statutum fuerit, Ansam tamen dederunt hae Quaerelae, ut in insequenti Reecessu Visitationis (b) necessitas Informationis a Magistratibus exigendae, quoad hunc specialem Casum introduceretur. Nequidem longe posterior huic Reecessui O. C. de anno 1555. illam ad illos Casus extenderat (c). Et quanquam Memoriale Visitationis de anno 1568. (d) generaliter de omnibus Causis Subditorum contra Dominos Territ. mentionem faciat; non tamen Verbis praeceptivis utitur, sed Consilium tantum exhibet; quae intentio non solum ex Verbis: *nicht leichtlich*, sed etiam ex insecuto postea Reecessu Imperii (e) non obscure eruitur. Novum quidem hic iterum dubium caulare possent Verba, quibus Concept. O. C. hanc Legem refert (f); oportet tamen & respicere, quod Verba illa: *neccessaria Informatio*, in posterioribus Legibus (g) iterum ommissa sint, & apertam, si illis Vis Necessitatis absolutae demonstrativa tribui vellet, Contradictionem involvant. Nec obstant etiam varia Capitulationis Caesareae Loca (h), ubi Mandata, Decreta, & Processus absque Informatione lata, pro nullis declarare promittit Imperator, imo liberum relinquit ejusmodi Mandatis impune non pareri. Paragraphi enim isti ex antecedentibus, ad quos se referunt, restrictam, nostraeque Opinioni minime contrariam interpretationem accipiunt (i).

(a) R. I. de ao. 1530. § 92.

(b) R. Vis. de ao. 1531, § 22.

G

(c)

- (c) O. C. de 1555. p. 2. Tit. 24.
 (d) Mem. Vif. de ao. 1568. § 1.
 (e) R. I. de ao. 1594. § 79. In Rec. dep. de ao. 1600. § 9. demum hæc Ne-
 cessitas inform. ad Causas Pauperum expresse extensa fuit.
 (f) C. O. C. p. 2. Tit. 25. § 3.
 (g) Rec. Imp. Nov. § 105. & R. V. de 1713. § 10.
 (h) Art. 15. Capit. Nov. § 5. Art. 19. § 7.
 (i) Sic § 5. Art. 15. ex præcedenti § ubi de Causis politicis loquitur, & § 2. Art.
 19. ex § præced. quæ se ad R. I. N. 105. refert, Explicationem
 accipit.

§ LXII.

Ast si quoque infinitam Informationis petendæ Necessitatem
 (a) admitterem, usum *Ordinationum* tamen Camerae Imperiali sem-
 per relinquerem. Hujus enim Usus expresse permittitur (§ 56.
 supra); qui enim inhibere potest, cur illi *ordinare* prohibeatur;
 Nec valet Argumentum negativum a Mandato ad Ordinationem;
 Imo profunt quoque & ipsis Dominis Territorialibus ejusmodi Ordi-
 nationes; ipsis enim per has non raro etiam salutariter prospicitur,
 ne Subditi sub Prætextu Litis Pendentiae, & donec Camera quid
 deciderit, omnia plane Servitia denegent, debitæque se se Obe-
 dientiae penitus subtrahant (b).

(a) id quod Concl. Vis. de 1ma Februar. 1767. videtur innuere.

(b) sic in Causa deren *Hernburgischen Unterthanen* contra den Herrn Für-
 sten sub 17. Martii, & 6. April. 1767. *ordinabatur*: daß jedoch imple-
 rantische Unterthanen den ihrer Herrschaft schuldigen Gehorsam leisten,
 und sich in Præstatione Collectarum ordinariarum nicht saumselig finden
 lassen sollten.

§ LXIII.

§ LXIII.

Si deinde sive status Imperii, sive eorum Dicasteria in danda ab ipsis exacta informatione morosi fuerint, neque *Ordinationi* pareatur, credimus æque ad Exemplum, ejus, quod fit in inhibitionibus temporalibus, Camera Imperialem tunc ulterioribus, imo pœnalibus *Ordinationibus* Partitionem Prioris *Ordinationis* urge-re posse (a); Leges enim Imperii expresse statuunt, petitem Mandatum in Contumaciam non informantis decernendum esse (b), neque præscribunt Praxin Camerae modernam Supplicantem adstringendi, ut informationem a Judicio a quo prius ipsemet requirat, sed potius Moram tantum in non informante, aut eatenus Prorogationem non petente Judice quærendam esse jubent (c); Multo minus igitur lenior hæc Via, quæ Facultatem informantis adhuc relinquit, improbanda erit (d).

(a) ex hac Ratione, dum nec petita Informatio, nec Partitio *Ordinationis* insecuta fuit in *Causa Grundes Seelbach* contra *Sayn Hachenburg* (Vid. § 58.) ad ulteriorem supplicam 4. April. 1754. decretum fuit: Ist das gebetene Mandatum de manutenendo noch zur Zeit abgeschlagen, sondern wird der Beklagten gräflich Sayn Hachenburgischen Kanzley der unterm 23ten nächst vorigen Monats ergangenen dieses kaiserlichen Kammergerichts Verordnung, absonderlich mit Abnehmung der inzwischen eingelegten Militärischen Execution und Restitution deren allenfalls abgenommenen Ochsen und Pferde, jedoch Salvo Jure Cujuscunque, schuldige Folge zu leisten, auch mit weiterer Execution gegen dieselbe nicht zu verfahren, anbefohlen.

Eadem *Ordinatio* deinde 10. Aprilis sub *Comminatione Poenæ* 6. *Marcarum Auri puri* repetita fuit.

(b) R. V. de anno 1713. § II.

(c) *ibid.* § 10.

(d) alia, ad eundem Finem tendens, sed mitior quodammodo Methodus fuit, qua Camera in *Causa RUCKEROTH* contra *Grafen von Neuwied*

usa fuit, & 31. Jan. 1760. decretum: Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern wofern Supplicans, daß sein Principal sich um Gehabung des Verurtheilten wird, soll weiters ergehen, was Recht ist; dann wird dem regierenden Herrn Grafen indessen, von allen Härlichkeiten abzustehen, und in Gehorsam Decreti Cameralis vom 3ten Dec. diese streitige Rechtsache ungesäumt zur Endschafft zu beschleunigen; widrigen Falls, und in dessen Entscheidung, das nachgesuchte Mandat, ohne weitere Nachsicht, erkannt werden sollte, aufgegeben.

§ LXIV.

Non tantum vero in Causis, ubi a Comparte Informatio petitur, sed etiam quando a Judice inferiore illa exigitur, Ordinatio- num Ufus se se ostendit, omnesque credo hic posse intrare Casus, ubi Judex alioquin quid provisorie statuere possit (a). Nec enim Ordinatio semper Favorem Partis impetrantis respicit, imo dantur Casus, ubi Judici a quo in Favorem Appellatorum interim ulterius procedere, recte permittitur (b).

(a) Hos Casus examinat HARPRECHT AB HARPRECHTENSTEIN in Dissertat. De necess. ac util. Remedii prov.

(b) Sic in Causa Salomon Israël Brandon & Conf. contra die Aelteste der Jurisdic- tion Portugiesischer Nation zu Hamburg, ad Supplicam pro Processibus Appellationis 13. Januarii 1759. decretum fuit: Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern solle Nichtern voriger Instanz, um über dieser Sachen Beschaffenheit ihren umständlichen Bericht innerhalb 6. Wochen von Zeit der Insinuation an zu rechnen, einzuschicken, inmittels aber Appellanten zu prompter Erlegung deren bis jezo rückständigen Con- tributionen und zu deren ferneren Bezahlung nach dem alten Fuß- pendente Lite, und bis auf dieses kaiserlichen Kammergerichts weitere Verordnung, durch gebührende Zwangs-Mittel anhalten zu lassen, zu- geschrieben werden.

§ LXV.

§ LXV.

Æque frequentes & justæ sunt *Ordinationes*, quæ juxtæ decretos Processus decernuntur, illosque quasi comittantur. Quis enim denegabit Camerae Imperiali Potestatem, in Causis E. g. Citationis ad videndum dividi Hereditatem Paternam, Filio contra Testamentum Patris agenti Alimenta & Sumptus Litis provisorie adjudicandi. Sic quoque in Causa Citationis ad videndum deduci Petitorium, recte Ordinatio annectitur, ne Curfus Executionis Sententiæ in Possessorio latæ impediatur, aut suspendatur (a)

- (a) Hinc in Causa des regierenden Herrn Grafen von Lippe Dettmold, contra dessen Frauen Gräfinnen Schwestern ad Supplicam pro Citationem ad videndum deduci Petitorium &c. 1. Februarii 1763. decretum fuit: Ist die gebetene Citation, jedoch dem in Causa Mandati de praestandis Alimentis &c. cum Clausula inter easdem unterm 21sten Junii vorigen Jahrs ergangenen Mandato de exequendo unnachtheilig, und unaufhaltsam, erkannt.

§ LXVI.

Pari modo Citationi ad videndum deduci Nullitates insanabiles Inhibitio quandoque annectenda est, ne Judex a quo interim in Causa procedat, Nullitatesque commissas novis & forte majoribus non sine maximo quandoque irreparabili Supplicantis Damno augere praesumat (a).

- (a) Regulariter quidem, inquit L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. I. *Obs.* 36. Citationi super Nullitatibus absque Inhibitione decernitur ob Praesumptionem pro Judice militantem, quodsi tamen Nullitates aperte esse videntur, Praesumptio illa Veritati cedit. Annexam ex hac Ratione Citationi Inhibitionem in Causa H. contra H. de 11. Feb. 1659. refert, RODING, in *Pandect. Cam.* Lib. I. Tit. 21. § 11.

§ LXVII.

Sic quoque in Causis Appellationum *Ordinationes Accessorie* quam maxime proficuae sunt, praecipue, si Bonum publicum illas exigere videatur (a), unam tantum ne justo diutius in allegandis Exemplis commorer, afferam Ordinationem, ubi iudicium quo singularis Cura commissã fuit, ne ab Hereditate, de qua litigabatur, quidpiam pendente Lite interverteretur (b).

(a) Qua ex Causa (inquit MEVIUS L. VII. Dec. 51.) quidpiam Rempubicam contingit, Curæ debet esse Judici, ut Processus decernendo observet & prospiciat, ne quid Detrimentum illa capiat, nec expectandum, donec Judex de eo, in quo publicæ Res in Discrimine versantur, admoneatur, & Remedium petatur, sed etiam non imploratus ex Officio providebit, quod fieri potest & solet, Provisionali Decreto praescribente, quid interea pro avertendo Damno fieri debeat.

(b) Provisum desuper fuit in Causa *Königlichen Carthaus zu Vallon in Savoyen*, contra die verwitthete *Monet* modo verheurathete *Frau Belli zu Frankfurt*, ubi ad Supplicam pro Processibus Appellationis 20ma Aprilis 1759. decretum fuit: *Send die geberene Appellations-Processen erkannt, dann wird dem Magistrat zu Frankfurt aufgegeben, Obforg dahin zu tragen, damit von der Monetischen Erbschaft, Lite in Camera Imperiali pendente nichts möge veräußert und verbracht werden.*

§ LXVIII.

Innumeras alias *Ordinationes* quibus, quæ indicata sunt, attentata, celeriori, & faciliori, quam ipsa Mandati Via, reprimi ac vindicari solent, plane prætereo; animadvertam tamen, *Ordinationes* has quandoque unicam Viam esse, attentata Judicis a quo inhibendi.

Sic, quamvis in Camera Imperiali Stylus vix non continuus observatus fuerit, quod, antequam Apellatio per Exhibitionem
Li-

Libelli Gravaminum justificata sit, nunquam Mandatum attentatorum revocatorium decerneretur (a), sæpe tamen fit, Appellanti ob Brevitatem Temporis, aut ob impedimenta sui, cui Causam commisit, Advocati, Exhibitionem Libelli citius procurare non posse; quo Casu revera durum foret, interim ea, quæ facta sunt, & porro cum comminatione imminent attentata, non reprehendi; unde potius observationis & imitationis digna sunt, quæ nobis in Contrarium obvenerunt Præjudicia (b).

(a) L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. 4. *Obs.* 1008. Ratio forte est: quod videndum prius esse credatur, an Appellatio justa sit nec ne, FRID. MINDANUS Libro 2. de Mandatis Cap. 27. Num. 2. & 6. Verum Appellatio ipsa per se suspendit Judicatum, ideoque exinde, quod secus sit, attentatum est, quod non modo revocari, sed & inhiberi potest. GAILL. Tom. 1. *Obs.* 144. N. 2. Confer. R. V. N. § 49.

(b) Tali igitur in Causa quoque *Ordinationibus* proceditur, veluti factum in Causa *Hörds* contra *Bürgermeister und Rath der Reichsstadt Aachen*, ubi ad Supplicam pro Mandato attentatorum revocatorio 28va Februarii 1763. decretum fuit: *Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern wird Supplicant zu förmlicher Einführung seiner Appellation angewiesen, inzwischen beflagtem Stadt-Magistreat sich währendem Lauf der Tatsachen alles executivischen Verfahrens zu enthalten, alles Ernstes anbefohlen.*

Ad ulteriorem dein Supplicam iterato sub 15. Martii decernebatur: *Noch zur Zeit abgeschlagen, sondern läßt man es bey dem unterm 28ten Februarii jüngsthin ergangenen Decret bewenden, und wird beflagtem Stadt-Magistreat, wie auch der Neumannskammer, der gedachtem Decret angehängten Inhibition gehorsamlich zu geleben, und die eingelegte Execution, bis auf weitere dieses Kaiserlichen Kammergerichts Erkenntnuß, abzuführen, anbefohlen.*

§ - LXIX.

Unica adhuc superest Quæstio: si nimirum inter plura Gravamina unum deprehenditur ita evidens, ut ad illud excusandum nul-

nullum superesse videatur Refugium; an Camera Imperialis in tali Casu decretis de reliquo Processibus Appellationis hoc Gravamen brevi Manu per *Ordinationem* tollere possit? Affirmativam Rationi & Præjudiciis conformem existimo. Nec obstat objectio, quod Judici non sit permissum inaudita altera Parte, condemnatoriam ferre Sententiam, quodque ille sinistris Impetrantium Narrationibus facile circumveniri possit. Contra hæc enim dubia jam supra (§ 57.) animadverti, semper adhuc remanere Parti impetratæ Facultatem, contra talem Ordinationem Exceptiones suas proponendi, adeoque minime tale Decretum pro Sententia habendum esse, sed tantum Punctum illud accidentale in ordine, ut desuper celeriori modo cognosci possit, preparari. Ad præcavendas tamen, quibus callidi sæpius Advocati abutuntur, fraudes non spernenda est cautela, si Camera in talibus circumstantiis prius a Judice a quo informationem exigat.

- (a) Sic in *Causa Paurfeint contra Heredes Josephi Tanvini* 15ta Novembris 1758. decretum fuit: Petitos Appellationis Processus decernimus, Judici a quo, ut posita ab Appellante in reliquis ejus Bonis sufficiente Cautione sequestrum suspendat, & tollat, injungentes. Confer. L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. 2. P. 2, *Obs.* 666.

§ LXX.

Majoris fane Præjudicii est, si inter plura Gravamina, quæ Pars appellans allegat, Camera Imperialis unum, aliudve eligat, super quibus Processus decernat, reliqua vero expresse rejiciat, & quoad illa Sententiam a qua exequendam esse ordinet.

Nec tamen illud in Genere improbari potest (a); & quidem eo minus, cum Pars appellans sibi ipsimet imputare debeat, quod Gramamina sua, quæ tamen aliquo modo probare debuisset (b), tam irrelevantem proposuerit. Quod si autem appellans tali Decreto denegatorio non acquiescere, sed pro Justitia Causæ meliorem

rem Fortunam expectare præsumeret, tunc prospiciat sibi ulterio-
rioribus Mediis, quæ Legibus concessa sunt (c).

(a) Factum id in *Causa Gebrüderen de Bassompierre contra Carl Behagel*
per Decretum de 25. Sept. 1762.

Sind die gebetene Appellations-Processe wegen des 2ten, 3ten und 5ten
Articuli Sententiæ a qua erkannt, wegen denen übrigen Puncten aber
abgeschlagen, und respective verordnet, daß Judex a quo, und Appel-
lant, dem Appellaten Carl Behagel, seine Kinder auch ausserhalb
Frankfurt nach Offenbach ausfolgen lassen, nicht weniger provisionaliter
die 300. fl. für ihn, auch weiters zu Unterhaltung deren Kinder jährlich
200. fl. ausbezahlen solle.

(b) R. I. N. § 64.

(c) O. C. de 1555. P. 1. Tit. 22. § 3. & Tit. 10. § 4. Cam. decret. de 27.
Nov. 1539. § 2. C. O. C. P. 1. Tit. 14. § 9. & Tit. 22. § 14.

§ LXXI.

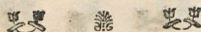
Tandem ipsis Mandatis aliquando etiam *Ordinationes* anne-
ctuntur, ne nimis extensa alias illarum *Petitio* & *Significatio* no-
vis abusibus ac turbis *Occasionem* præbeat.

Maxime id iterum accidit in *Causis* subditorum contra *Domi-
nos* territ. & vicissim. Non satis caute in ejusmodi *Causis* procedi
potest; de operis enim & *Contributionibus* insolitis (inquit LU-
DOLFF (a). Sæpe conqueruntur subditi, & *Mandata* impetrant,
sed tunc iis ita abutuntur, ut *Dominis* suis omnes *Præstationes* de-
negent, intelligentes *Præceptum* juxta *intentionem* suam, quæ
erat plerumque omnes *Præstationes* pro insolitis habere velle; e-
contra etiam quandoque, si *Dominus* territ. contra subditos in
obedientes *Mandatum* impetrat, ne in *Executione* dein excedat,
Monitum aliquod salutare annexi solet (b)

(a) *Syst. J. C. Sect. 1. § 10. N. 39.*

H

(b)

(b) Sic in causa des Herrn Herzogen zu Arenberg, contra die Gemein-
de Kerpen und Casselburg, sub 27. Nov. 1755. Mandatum de
praestando debitam obedientiam &c. decretum fuit:

Jedoch, daß die Executions-Mannschaft bis auf 20. Mann sofort abge-
nommen, auch die Gefangene, sobald sich die Unterthanen zum Gehor-
sam und Zahlung deren ausgeschriebenen Landsteuern willig erklären,
losgelassen, auch die Mannschaft abgeführt werden solle, erkannt.

§ LXXII.

Interim hisce Utilitatem Ordinationum accessoriarum, Casus-
que, in quibus procedere possint ac debeant, satis demonstrasse
spero; ut vero omni, qui timendus foret, abusui & hic preca-
veatur, præter Regulas generales, quas supra (§§ 25. 37. &
42.) indicavi, adhuc sequentes proponere liceat.

§ LXXIII.

I.) Omnes, quotquot ex hacce Specie adduxi, Ordinationes,
revera non nisi provisoriæ sunt; consultum igitur foret prospici
ne id, quod ejusmodi Ordinationes præcipiunt, Causæ principa-
li, quæ circumspiciorem ac amplioem Cognitionem desiderat,
nocere possit, sed ut in illis semper Limites Provisorii obser-
ventur.

II.) Analogiæ Legum (a) convenire videtur, ut tales Or-
dinationes quamprimum per informationem Judicis a quo, aut
Partis adversæ Exceptiones sub- & obreptitiæ impetratæ deprehen-
dantur, statim sive per Decretum, sive per Sententiam cassentur,
prout nimirum vel ante vel juxta decretos Processus Ordinationes
emanarunt.

(a) R. V. de 1713. § 11 in Fine. Wann nun ein Berichtschreiben eingelan-
get, hat das Kammergericht zum allerschleunigsten und fürberstämften
datum Verordnung zu thun, und, nach Gutbefinden, entweder die
Temporal-inhibition alsobald aufzuheben ic.

§ LXXIV.

§ LXXIV.

Quomodo vero juxta *Ordinationis* Cassationem, vel circa ulterio-
riorem ejus in Casu non Partitionis Prosecutionem procedendum
sit, ulterius suadere licet.

Duo potissimum distinguendi sunt Casus; vel enim Exceptio-
nes plane nullæ, vel irrelevantes adsunt, vel Motiva relevantia
opposita sunt, cur Ordinationi non parendum esse videatur.

Ne tamen Pluralitate Distinctionum confundamur, de illis
Ordinationibus primum agendum erit, quæ Decreto pro informa-
tione annexæ sunt.

§ LXXV.

Si plane nullæ (a), aut irrelevantes Exceptiones propositæ
fuerint, Processus decerni posse, certum est (b). Decretis ita-
que Processibus ea ipsa *Ordinatio* ulterior sine Hæsitatione annexi
poterit (c); probe tamen hic iterum discernendum est, an a com-
parte, an vero a Judice prioris Instantiæ Informatio exigatur. In
primo Casu Comminationem Pœnæ accedere imo, ut in Termino
de Partitione doceatur, præcipi posse credimus; Pars enim ad pro-
ferenda, si quæ fuerint, satis Occasionis habuit.

- (a) Suppono, nullas contra *Ordinationem* productas esse exceptiones; si enim
in danda informatione omnimodo contumax fuerit, Judicis arbitrio re-
linquendum est, annon novum prius adhuc Terminum ad informan-
dum præfigere, illique ulteriorem, imo pœnalem *Ordinationem* anne-
ctere malit.
- (b) Si enim contra *Ordinationem accessoriam* nullæ præsto sint Exceptiones,
certo illæ in Causa principali deerunt.
- (c) In Causis Mandati, si illud decernatur, omnem latae antea *Ordinationis* re-
petitionem superfluum esse, per se patet.

§ LXXVI.

Aliud vero foret, si Judex primæ Instantiæ informare debuerit; Ibi enim non tam severe procedendum est; Pars enim impetrata illius Contumaciam, aut forte in proponendis Rationibus inertiam luere non poterit, sed satis incommodi ex inde jam sentit, quod Processus decernantur. Simplicem itaque hic tantummodo repetendam esse Ordinationem putamus, ut & Parti impetratæ Occasionem dandam esse, suas, si quas forte habeat, Exceptiones, legali Modo proponendi.

§ LXXVII.

Ast si relevantes respectu *Ordinationis* propositæ per informationem Exceptiones reperiantur, Analogia Legis (§ 73. supr. nota.) citatæ suadere videtur, remota Communicatione informationis emissam Ordinationem statim cassari, Vigorem Ordinationis vero tantum in eo casu continuandum esse, si informatoriales non adeo relevantes videantur; ad quod etiam in concedenda Communicatione ad contra informandum quam maxime attendendum erit (a).

(a) Supponendum igitur est, quod Litteræ informatoriales, quamprimum in Camera exhibentur, statim legantur, & aliter nunquam communicentur.

§ LXXVIII.

Diversa autem prorsus Ratio habenda est cum *Ordinationibus*, quæ juxta Processus decernuntur; ibi enim, si Exceptiones contra illas opposuerit Pars impetrata, de Relevantia illarum judicialiter cognoscendum est; an scilicet Paritio Ordinationis per Sententiam injungenda, an vero illa cassanda & annullanda sit. Credimus tamen & hic, Punctum, quod objectum Ordinationis est, ex Analogia R. V. N. (a) non cum Causa principali, sed separatim & celeriori

riori modo merito tractandum; ac finiendum esse, quem in finem Camera Imperialis Terminum legalem respectu Ordinationis abbreviare poterit (b). Hocce modo si procedatur, nullas unquam credo, iustas contra illam *Ordinationem* Querelas nascituras fore.

(a) R. V. N. § 59.

(b) CRAMER *Obs.* Tom. I. p. 415.

§ LXXIX.

Quod concernit tertiam Speciem *Ordinationum* in Caufis extrajudicialibus usitatarum, *Principales* ideo appellavi illas, (§ 4.) quod in Locum alterius petiti Processus Generis substituantur, sicque solæ Theatrum aperiunt. Hæ sunt illæ *Ordinationes*, quæ maximam querulandi ansam dederunt, quasque, ut accurata Tractatione determinem meæ Vires haud sufficiunt. Ex una enim Parte se exhibent maximi ponderis Rationes, quæ earum abolitionem suadent; nec ex altera Parte defunt æque graves Causæ, quæ pro illis retinendis strenuissime decertant. In eo quidem conveniunt Plurimi, illas sub ea Ratione, quæ hætenus usitata fuerat, permanere haud posse; Ast difficile est, earum Usum, Viam, ac Modum determinare. Huic quoque Labori incumbunt modo Viri Doctissimi, qui longiori Experientia ducti non deficient, eatenus Leges saluberrimas, modernoque Rerum statui accommodatissimas proponere.

§ LXXX.

Cum tamen mihi semel proposuerim totum *Ordinationum* Ambitum, singulasque earum Species percurrere, sic meum quoque salvo meliori, de hac *Ordinationum* Specie, Arbitrium proponere oportet.

Ut vero eo tutiori Passu incedam, primum Casus, in quibus hæc *Ordinationes* in Camera hætenus decerni consuevit, & Modum circa illas observari solitum enarrare oportebit.

H 3

Quam

Quam maxime autem illas in Causis Appellationum obtinuisse expertum est. Accidebat enim non raro, quod Causa aliqua vel ob Defectum summæ appellabilis, vel propter deficientem aliam essentiali Qualitatem appellabilis non esset, Gravamen tamen ex Supplica Appellantis quodammodo evidens videbatur; Referens Appellantis infortunio commotus, Remedium aliquod excogitabat, quomodo Oppressum nihilominus adjuvare posset; Denegatis itaque Processibus *Ordinatione* per Verba: Jedoch versteht man sich u. Sententiam a qua reformabat (a). Hanc procedendi Rationem non parum facilitabat Sententia: non esse inspiciendam Quantitatem, sed iniquitatem Privationis.

(a) L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. 2. p. 2. part. 555.

(*) Minime vero, ut supra (§ 29.) jam animadverti, huc referendæ sunt *Ordinationes*, quibus Judici a quo aliquid præcipitur, veluti Administratio Justitiæ, ad quod cæteroquin jam obligatus est. Huc quoque spectat Notabilis quædam *Ordinatio*, qua denegatis Processibus salutare tantummodo Monitum Judici a quo datum fuit. Causa Delictum spectabat, ubi Judæus Conversam, quæ antea Judæa fuerat, adulterii accusabat, & in hujus Probationem Testes Judæos produxerat; Rea Exceptionem vulgatam, quod Judæus contra Christianum testari non possit, opposuit, quam J. Conf. Tubingenses admiserant, J. Conf. vero Altorfenses tanquam Judices secundæ Instantiæ rejecerant. Causa ad Cameram delata placuerunt Rationes decidendi ultimæ sententiæ: quod nimirum Judici futuro salvum adhuc remaneret Arbitrium, Elogiis Testium quantam vellet Fidem adhibere. Ne vero id impofterum ex falso supposito, Testes scilicet semel esse admissos, iterum negligere, denegatis Processibus *Ordinatio* annexa fuit; Inde in Causa Schwabin contra *Juden Oppenheimer*, ad Supplicam pro Processibus decretum fuit 23. Sept. 1760.: Abgeschlagen, und wird Judici a quo, mit dem Zeugen: Verhör fürzuschreiten, jedoch salvis Exceptionibus, und daß derselbige, bey künftig verschickenden Acten dem extraneo Judici auf sein Gewissen nachdrücklichst empfehle, auf vorgedachte Exceptiones contra Personas & Dicta Testium, wie es die Rechte erfordern, in decidendo allen rechtlichen Bedacht zu nehmen, aufgegeben.

§ LXXXI

§ LXXXI.

Altera Occasio erat, ubi ob Causæ Qualitatem Processus quidem sine Dubio decerni potuissent, attamen, quod Gravamen evidens videretur, absque longis Appellationum Ambagibus ad illud de simplici & plano tollendum procedebatur. Talis *Ordinatio* dein omnino vim Reformatoriæ habebat, & in Ejus Locum succedebat (a).

(a) Plurima ejusmodi Ordinationum Exempla invenies apud LUDOLFF in appendice 6ta ad *Comm. Syst. de Jure Cam.*

§ LXXXII.

Nec infrequens erat quod factò ad Mandatum sine Clausula qualificato, Camera Imp. tamen sæpius convenientius esse arbitretur, si loco Mandati Ordinationibus procederet; Noverat scilicet, Principes Imp. sæpius Mandatis irritari potius, quam iis parere, nec semper per Mandata arctiora, ipsūque Mandatum de exequendo misero impetranti succurri posse, præsertim cum ipsam Executionem præcipue contra Potentiores difficilem & lentam esse, Experientia doceat, quanquam &, in Casibus, ubi loco Mandati cum Clausula; quod ob obstantes Austregas decerni non poterat, per *Ordinationes* abusus committi esse ferantur.

§ LXXXIII.

Quam bona vero, ut plurimum Judicantium Intentio fuerat, non poterat tamen abesse, quin plurimæ exinde nascerentur Inconvenientiæ, Præterquam enim, quod illi Jurisdictionis Limites sæpius transgrederentur, quam maxime inconveniens erat, quod Pars appellata plane inaudita condemnaretur; & licet etiam supponam Causam in Libello Gravaminum propositam Judici iustissimam visam fuisse, negari tamen non potest, Partium Supplicationibus

nibus antequam Exceptiones adversariæ apparuerant, scrupulosissimum, inque indaganda Veritate solertissimum Judicem quandoque circumventum fuisse; Ad hasce autem opponendas Parti impetratæ vix non omnis Occasio deerat. Ordinatio enim ejusmodi nunquam reproducebatur, nec ob deficientem Citationem reproduci poterat. Imo impetrans sæpe, id quod sane contra omnem bonam Fidem erat, nudum solummodo Documentum Ordinationis, retenta vero Supplica, & retentis Adjunctis, insinuari curabat.

Plane itaque Impetratus postmodum, cur contra ipsum pronuntiaretur, nec quas refellere debuerat, Adversarii Rationes, nesciebat.

§ LXXXIV.

Uterior procedendi Norma in confusum omnino Chaos abiit, impetrans ipse nullam Viam legalem habebat, qua ordinationis Partitionem urgere poterat; Cæpto igitur Tramiti insistere debebat, *Ordinationes* ulteriores pœnales, denique Mandatum de exequendo, omnia extrajudicialiter decernebantur, Parte altera semper inaudita remanente. Exceptiones, quas forte extrajudicialiter afferebat impetratus, haud raro Effectu carebant; nunquam enim in Causis extrajudicialibus Acta integra in Cancellaria asservantur, sed Pars impetrans sua Exhibita, dum Decretum obtinuit sibi semper retradi curat, quod de stylo Judicii citra omnem difficultatem etiam conceditur. Demum aliæ adhuc quod scilicet Decretum extrajudiciale ægre extrajudicialiter cassari possint, quodque Exceptiones illæ ad replicandum communicari non poterint (a) rationes obstabant.

(a) Processus enim communicativus, qui Lite inter Personas Camerales mota, tantummodo obtinet, in extrajudicialibus Partes extraneas concernentibus in Camera non conceditur.

§ LXXXV.

§ LXXXV.

Sæpe hasce inconvenientias prævidit, ac perpendit Camera Imperialis, utque his obveniretur, in Casu non Partitionis loco ulterioris *Ordinationis* Mandatum sine Clausula de non contraveniendo *Ordinationi* latae decernebat, ut hocce modo *Causa* in justum *traheretur* Processus retroduceretur. Verum aut contra *Naturam* Mandati sine Clausula *Exceptiones* Juris admitti debebant, aut iterum *Parti* impetratae parum consulebatur; factum enim, quod impetrans proposuerat, in lata *Ordinatione*, & ejus non facta *Partitione*, quod utique negare haud poterat impetratus, unice consistebat.

§ LXXXVI.

Hisce equidem *Coloribus* depictæ *Ordinationes* hæ valde odiosæ, planeque abolendæ videntur, cui etiam sententiæ quoad nimiam illarum frequentiam facile subscribimus, omnino tamen illas tollendas esse nobis non videtur; multo magis in quibusdam *Casibus* extraordinariis tanquam *Remedium* extraordinarium retinendas esse arbitramur.

Illas equidem *Ordinationes*, quibus *Jurisdictio* Cameralis contra *Leges* Imperii, atque aperta *Jura* Statuum extenditur, defendere non audemus, cum ipsimet *Camera* Imperialis *Assessores* in sua informatione ad *Visitationem*, hunc abusum expresse reprobarent (a). Illas vero, quibus in *Causis* *Appellationum* elucescente *Gravaminis* evidentiâ processum fuit, ulteriori *Examine* dignas judicamus.

(a) Gutachtlicher Bericht des Collegii Cameralis über den Gebrauch und Mißbrauch deren *Ordinationen* § 5.

Confer. quæ supra (§ 25.) diximus.

Præmitto Gravamen aliquod ita clarum, aut Nullitatem adeo apertam ac evidentem esse, ut pro illo excusando nullæ omnino superesse videantur Exceptiones (a). Hisce addo Causas Concurfus, ubi vel Debitor, vel unus ex Creditoribus appellat, & Provocatio iusta fit, ne tamen interea tota Causa in Præjudicium utriusque Partis, & cæterorum Creditorum quiescat, aut immensis sumptibus integra ad Cameram Acta Concurfus trahantur, certe consultius est, Gravamen, si quod adsit, breviori, quam Appellationis Via terminari (b); quibus demum adnumerandas esse arbitror Causas, in quibus Gravamen illatum appellanti magnum Præjudicium afferre, Parti appellatæ vero saltem relative ad Iustitiam per illius reformationem nihil noceri potest (c).

- (a) Si e. g. in casu, ubi Actor aliquis in Foro primæ instantiæ, ubi Jus Cambii in Vigore est, ex Cambio egerat, Reus vero Exceptiones altioris indæginis opposuerat, Judex actori ad oppositas Exceptiones specialiter respondere injungeret.
- (b) Confer. MEV. P. 4. Dec. 86. & L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. 2. p. 2. *Obs.* 779. § 4.
- (c) Repetatur hic Casus, quem supra (§ 50.) inter *Ordinationes antecedentes* retulimus.

§ LXXXVIII.

Non apparet igitur quomodo hisce in Casibus Cameræ imperiali prohiberi possit, ne per *Ordinationem* Causam statim in Limine Judicii decideret, ac finiret, dum Potius ei competit hæcce Libertas ex generali facultate, quam Judex habet ordinem Judiciorum, & Processus, ubi manifesta Causæ Ratio id exigit, abbreviandi (a). Processum Judiciorum, inquit MEVIUS (b), pro exquirenda Veritate, & discutiendis accuratius Causarum Momentis usus reperit, & recepit, cujus Ordinem sequi oportet, quia

quia sic praescriptum, praescribitur autem, quia ad veritatem eruendam expeditum atque necessarium. Ubi ejus nullus Usus, aut nulla necessitas in Ratione officii Judicis alienum foret, ad illius inanes ambages, & impendia Partes detrudere; ideo, quoties veritas & Jus Statim sine Processus ambagibus haberi & definiri potest, expedit mature Statui, quod justum, nec oportet observari alias in obscuris & intricatis solita: Quocirca licet ordinaria Citatio & Compulsoriales, interposita appellatione, decerni, postea Acta edi, iis lectis relevantia Gravaminum expendi, & dijudicari soleant, tamen haec omnia omitti posse existimavimus, ubi talium nulla erat Necessitas, nullus Usus, sed illico ad Narrata sine cujusquam Praejudicio decidi & praescribi potuit, quod justum, atque rationale.

Nec negatum est Judici, inter Partes litigantes id, quod ad Litem finiendam commodius atque expeditius est ordinare. (c) Quis vero unquam in Dubium vocabit, ambabus Partibus saepe magis proficuum esse, Litem per *Ordinationem*, refecatis ambagibus terminari.

(a) L. 21. dig. de reb. cred.

(b) MEVIUS Decif. p. 1. Dec. 66.

(c) GAIL Part. 1. Obs. 61. N. 10.

§ LXXXIX.

Sed Quaestio nunc remanet: qua Ratione Parti appellatae consulatur, ne plane inaudita condemnetur? Exhibitam Appellantis Supplicam cum Libello Gravaminum prius communicare, contra totum ordinem tractandi Causas hucusque in Camera Imperiali servatum decertaret, & essentialis Differentia inter Processum judicialem, & extrajudicialem corrueret; exceptis Causis Personarum Cameralium, quas inter se ventilandas habent, Parti impetranti quidem informatio a Judice a quo data ad re informandum, nunquam

quam vero Parti impetratæ aut Appellatæ, illa quæ sunt ex Parte Appellantis vel impetrantis exhibita extrajudicialia, ante decretos Processus communicantur (a).

(a) L. B. DE CAMER *Obs.* Tom. I, *Obs.* 103. & *Obs.* 183.

§ XC.

Nec suppleretur hic Defectus per informationem, quæ a Judice a quo, antequam Ordinatio feratur, peti posset. Licet enim hac Ratione latentes forte Appellantis insidiæ detegi ac destrui, & Camera postmodum eo certior de Veritate facti reddi posset, non tamen dici potest, Partem auditam esse, quoties enim accidit, Judicem informantem negligentem, contumacem, imo & partialem esse, præcipue in Casu transmissorum Actorum, si Sententia ab extera quadam Universitate forte contra Voluntatem, ac desiderium Judicis lata fuit, nuspian itaque illæ pro plena, & ad definitivam Sententiam Necessaria auditione Partis haberi possunt.

Multo minus hic computandæ sunt præpropere Exceptiones, quibus sub Prætextu Supplicæ pro Documento denegatorum Processuum pro iis denegandis laboratur. Pars enim appellata, quæ illas affert, Contenta adversarii Libelli nescit, sicque pluries alia prorsus, quam quibus Appellans innititur, Argumenta, aliaque data facti proponit, ac sibi objiciens refellit.

§ XCI.

Oportet igitur Viam aperiri, qua Sub- & Obreptionibus occurratur, quaque lata demum Ordinatio ad Executionem perducipossit. Verum neutrum ullo modo fieri potest, nisi Causa prius in Processum Judicalem transeat.

Non defuerunt, qui propriam quandam Processus Formam istis Ordinationibus accommodatam stabilienda esse suaferunt: (a).
qui

qui deinde secundum Analogiam Processus Mandati dirigendus foret, cum & illæ Ordinationes imaginem Mandati mitiori stylo moderatam præ se ferrent: & hæc Ratione Ordinationi Citatio & Clausula justificatoria annexi, ac cum Supplica & Libello Gravaminum insinuari deberet, ut deinde secundum Normam Processus Mandati per Paritorias ad Effectum deduci posset.

(a) *Sämmtlicher des Kaiserlichen Kammergerichts Procuratoren auferlegtes unterthänigstes Gutachten &c. § 22.*

§ XCII.

Quamvis vero hæc Consilia superiori, cui convenit, Perscrutationi relinquam, vereor tamen, ne, si propria Processus *Ordinationum* Forma introduceretur, reliqua, quæ Camera tantum præscripta sunt, Processus Genera omnino pereant; Ab initio enim quidem cautior forsitan in decernendis illis adhiberetur Circumspectio, paulatim tamen omnes hoc modo tractarentur. Lites, unde novæ iterum inconvenientiæ, multæque, quas Brevitatis Studio filemus, Quærelæ tractu temporis generari possent.

§ XCIII.

Fortè autem inconvenientiæ quas retulimus, & Querelæ breviori via, & cum Spe felicioris Successus præcaveri possent, & quidem in Causis Appellationum, si, postquam loco Processuum ad brevi manu tollendum Gravamen *Ordinatio* daretur, & cum hæc Ordinatione (quod pro futuro injungendum foret) Supplica quæ Ordinationi Ansam dedit, una cum Adjunctis tam Judici a quo, prout alias fieri solet, quam Parti impetratæ insinuaretur, & in Casum non factæ Partitionis, ad impetrantis ulteriorem, & quidem extrajudicialiter proferendam instantiam tunc in Contumaciam non Parentium ante petiti Appellationis Processus una cum *Ordinatione* arctiori decernerentur, quod Decretum ex post cum

ultima, quæ exhibita fuit, Supplica noviter infinuandum, & judicialiter reproducendum esset.

§ XCIV.

Hoc procedendi modo non tam Parti impetranti seu appellanti, quam etiam impetrato, seu Appellato credimus optime consultum fore; Præterquam enim, quod impetrans reproducta cum Processibus Ordinatione arctiori sperare posset Ordinationem, (suspensa interim Decisione Provocationis principalis) ex Principio Provisorii præprimis, si opus esset, ad Executionem promovendam fore, sic etiam satis ex altera Parte impetrato prospectum esset, cum hic in Casu, quo per Exceptiones ostendere posset causam ad ejusmodi summariam, & quasi provisoriam Decisionem qualificatam non esse, aut Remoram in Executione Ordinationis, aut saltem opportuno Tempore Confirmationem Sententiæ a qua, una cum Reparatione ejus, quod interim per Ordinationem forsitan aliter factum est, sperandam haberet.

§ XCV.

Hæc omnia, si ex Parte Judicis caute fiant, sique, quod Camera ipsamet obtulit § 86. supra, Fines Jurisdictionis Cameralis nunquam transgrediatur, vix est, quod circa hanc Speciem Ordinationum nova, quæ difficulter fit, Legislatione opus sit, sed factorialis tantum de evitandis imposterum Excessibus admonitio sufficiet; & ut nimix harum Ordinationum frequentix adhuc magis obveniatur, forte & proficuum foret Procuratoribus Camerae Supplicationes pro tali Ordinatione plane inhiberi, ac prudenti tantum Judicis Arbitrio relinquere, an & quando credat Gravamen loco Receptionis Appellationis per Ordinationem tolli posse.

§ XCVI.

Quibus ita propositis superest adhuc, salvo meliori exhibere, quid sit Consilii in Casu, ubi Camera, quod non raro contigit, in
Cau-

Causis adversus Imperii status potentiores vertentibus, loco petiti Mandati tanquam Præceptum mitius, *Ordinationem* decrevit, hæcque Ordinatione una cum Supplica & Adjunctis insinuata, Levamen Querelæ aut Partio Ordinationis haud infecuta fuit, & qua Ratione tunc ultra succurrendum sit Parti impetranti?

Ordinationem ulteriorem emittere in illo, qui renuere sibi proposuit, certe parum, aut nihil juvabit, nec conveniet, si Via tantum mitiore ambulare velis, Ordinatio arctior, habito respectu ad Pœnam Mandato satis æquipollens; denique manent in utraque & ulterioris, & arctioris Ordinationis Via inconvenientiæ, quod deficiente Reproductione, nondumque constituto Processu judiciali Executio Ordinationis vix decerni possit.

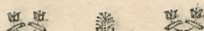
§ XCVII.

Verum & hic omnia cessabunt Obstacula, nec nova, quam Procuratores (§ 91.) voluerunt, necessaria erit Legislatio, dummodo in Casum non factæ Partitionis ad Ordinationem simplicem, probataque ejus rite factæ insinuatione, Via Ordinationis ulterius non tentetur, sed (prout Analogiæ Legis (a) magis convenit) ad Impetrantis ulteriorem Instantiam nunc antea petitum Mandatum statim decernatur; quod, ut in futurum fiat, unice optandum & suadendum esse, nobis saltem, salvo tamen meliori, videtur.

(a) R. V. de 1513. § 10.

§ XCVIII.

Interim hæc de *Ordinationibus in Causis extrajudicialibus* usitatis sufficiant; earum Varietas, plurimæque eisdem tam intuitu Partium, quam Judicantium connexæ Difficultates prolixiorem Tractationem desiderabant; non autem tam periculosæ sunt *Ordinationis*

nationes, quæ feruntur in *Causis judicialibus*, quibus nunc accedimus, quas autem, ne Lectori benevolo nimia Prolixitate nauseam creemus, breviori Compendio comprehendemus.

§ XCIX.

Circa speciem primam harum *Ordinationum*, quæ ex supra Dictis (§ 4.) cognita est, quæque *audita altera Parte*, & cum *plena Causæ* Cognitione per Sententiam feruntur, non immoror, si-
ve enim nondum decisa Causa principali provisorie aliquid statu-
ant (a). Sive evacuato penitus Puncto, super quo Controversia
erat, Judici, ad quem Causa remittitur, quid in illa ulterius ob-
servandum sit, præcipiant (b), parum tamen aut nihil de illis mo-
nendum erit; Dummodo in his Regulae Provisorii observentur (c).
circa has vero omnia Arbitrio Judicis relinquenda sunt, cui opti-
me cognitum est, quid ad finiendam integram Litem ambabus Par-
tibus quam maxime conveniat, quidque Judici inferiori ulterius
incumbat (d).

- (a) Exempla ejusmodi *Ordinationum* plura reperiuntur in Collectionibus Sen-
tentiarum Cameralium BLUMII, DECKERI N. 411. 438. seq. & *Aff. 2*
LUDOLFF N. 719. 729.
- (b) L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. 2. p. 2. *Obs.* 688. hujusmodi *Ordinationem*
refert.
- (c) Requisita ad Sententias provis. fufius pertractaverunt SAM. STRYCK *de De-
creto interimifico*, & cit. supra HARPRECHT AB HARPRECHTENSTEIN,
ad quos me refero.
- (d) Sic sæpius Judici inferiori Administratio celeris Jufitiæ commendatur, imo
in Paritoriis ad Mandatum adhuc *Ordinationes* deprehenduntur. vid.
L. B. DE CRAMER *Obs.* Tom. 1. *Obs.* 33. p. 144.

§ C

Amplior vero dicendi Ratio est de *Ordinationibus*, quæ qui-
dem in Causa judiciali, sed ad Supplicam unius Partis extrajudicia-
liter exhibitam, inaudita altera Parte, decernuntur.

Pri-

Primo huc referendæ sunt Ordinationes illæ, quæ *Causa* jam tum ad *Judicium* admiffa, ob *Puncta* incidentia & *Moram* non ferentia *E. G.* alimentorum, *Editionis* Documentorum &c. decernuntur; poffent quidem defuper *Mandata* decerni, cum tamen novus, qui exinde oriretur, *Processus* & *Laborem* *Judicis*, & expensas *Partium* augetur, melius est, per *Ordinationes* *justis* impetrantium *Querelis* fatisfieri, quam novo *Processu* *Acta* accumulari (a).

(a) Sic in *Causa* von *Langenschwarz* contra von *Langenschwarz* ad *Supplicam* pro *Mandato* de praestandis provisionaliter *Alimentis* ac *sumptibus* *Litis*, ut & edendis *Documentis* tam ad bona hereditatis paterna, ac materna allodialia, quam *Feudalia* pertinentia, loco *Mandati* *Supplica* ad *Judicium* permiffa est, cum *Decreto*: *Judicialiter*, und ist anbey die *Verordnung*, daß *Appellant* *Supplicantens* *Principalem* zu seinem *Unterhalt* und *Vollführung* des *Processus* quartaliter 100. *Gulden*, von *Ableben* des *Vaters* anzurechnen, sodann wegen der *Erauer* 200. *Gulden*, *Salva* *Appellatione*, & cujuscunque *Jure* ohn-
aufhaltlich bezahlen, auch demselben die gemeinschaftliche *Documenta* in *Originali* einzusehen, und *Copias* auf sein *Verlangen* davon zu nehmen, nicht verweigern solle.

§ CI.

Nil de reliquo hic monendum venit; si enim istis *Ordinationibus* contumaciter non pareatur, per *Ordinationes* ultteriores, *pœnales* & *Mandatum* de exequendo recte procedi solet (a) Si vero *Pars* adversa *Exceptiones* habeat, illas in *Judicio*, ad quod *Supplica* impetrantis remittitur, proponere potest; quo factò deinde *Punctum* illud incidens summarie tractandum & decidendum erit. Imo quandoque antequam *Ordinatio* decernatur, si nimirum *Dubium* aliquod in *Facto*, aut *Jure* metuatur, *Parti* adversæ injungitur, defuper in *Termino*, qui præfigitur, respondere; cui tamen *Decreto* *inhibitio* & *Ordinatio* in *Forma antecedente* annectitur (b).

K

(a)

(a) Factum id in eadem Causa von Langenschwarz contra von Langenschwarz; ubi ad ulteriorem Supplicam decretum fuit: Judicialiter, und wird Appellanten wegen der in der Verordnung vom 19ten Julii Appellaten zugebilligten Alimentation und Trauergelder 500. Gulden binnen acht Tagen, nach Insinuation dieses, demselben zu bezahlen, auch künftig, nach Inhalt Decreti, quartaliter mit fernerer Reichung deren Alimenter zu continuiren, bey Straf dreyer Mark löthigen Golds, und Vermeidung wüßlicher Execution hiemit anbefohlen.

(b) Patet id ex Ordinatione de 6. July 1765. in Causa deren Unterthanen zu G. und W. contra den Herrn Grafen zu O. ad Supplicam pro Mandato de relaxando Arresto, & pendente Lite non turbando in quieta & immemoriali Possessione. Judicialiter, und solle sich Lt. Haas in prima post ferias magnas darauf vernehmen lassen; indessen werden beyde Theile bis auf dieses Kaiserlichen Kammergerichts endliche Entscheidung alles in Statu quo ruhig zu belassen, und keine Thätlichkeiten, noch Pfandungen gegeneinander vorzunehmen, erstlich angewiesen; dann versichert man sich zu Beklagten Herrn Grafen, daß derselbe die arrestirte Unterthanen, und abgepfandetes Viehe, falls keine andere Ursach dazu Anlaß gegeben, zu erlassen, von selbst genügt seyn werde.

§ CII.

Aliæ vero sunt Ordinationes, quæ ad Supplicam extrajudicalem feruntur, ubi petitum alias ad specificum Processus Genus nec directum fuit, nec dirigi potuit.

Regulariter quidem prohibitum est, in Causa judiciali extrajudicialiter supplicare; ut plurimum itaque Camera imperialis talia Exhibita ad Judicium remittere, imo quandoque Exhibentem Poena arbitraria mulctare solet; moræ tamen Periculum efflagitare potest, ut & hisce in Circumstantiis extrajudicialiter quid discerni debeat (a), prout & in aliis Casibus, ubi nimirum super puncto quæst. satis jamtum in Actis prioribus, aut ipsis Actis Cameralibus disceptatum fuerat (b).

(a)

- (a) Sic pro salvando objecto litis ad Supplicam extraj. sub 10. Nov. 1769. decretum fuit, in *Causa Christian Heinrich Menke*, contra *Joh. Mich. Eggerstaedt*: Ist die gebetene Ordination de publice vendendo ligna tempestate deperditura & deponendo pretium apud Magistratum Hamburgensem usque ad plenariam causa decisionem erant.
- (b) Sic in *Causa Comitissarum de Berlo*, contra *Comitem de Berlo*, Puncto Hereditatis paternæ Quæstio alimentorum jam in duabus prioribus instantiis ventilata, & pro illis decisa erat, sine Dubio igitur ad Supplicam extrajudicalem pro præstandis Alimentis decretum fuit 5. Oct. 1763.: Judicialiter, petitam Ordinationem provisionalem decernimus, Parti appellatæ, ut cuilibet ex duabus Domicellis appellantibus mille ducentos Brabanticæ Florenos annuos de Semestre in Semestre anticipative solvat, ejusque Solutionis intra Mensẽm a Die insinuationis hujus Decreti initium faciat, injungentes.

§ CIII.

Ne tamen quis inauditus condemnetur, nec duplex deinde Processus, Judicialis nimirum & extrajudicialis oriatur, Supplicam in Regula semper ad Judicium remittenda foret, nec facile per Sententiam, registrando Supplicam ad Acta, decernenda erit talis Ordinatio; vel si illud fieret, liceret tamen Parti impetranti adhuc Exceptiones saltem & sub & obreptionis afferre, ordinarie enim semper prius attendenda est Responsio Partis adversæ, cui pro Ratione Circumstantiarum brevior Terminus ad respondendum præfigi potest (a).

(a) L. B. DE CRAMER *Obf.* Tom. I. *Obf.* 155.

§ CIV.

Agmen claudunt *Ordinationes*, quæ post latam Sententiam definitivam decernuntur, nulla enim Pars Judicii est, ubi Ordinationum Usus non reperitur.

Primum, ad quod Rei confugiunt, Remedium Restitutio in integrum est, qua introducta Sententiæ effectum elidere conantur. Extra omnem etiam Dubitationis aleam positum est, Remedium illud tempestivo adhuc tempore introductum effectum suspensivum parere, si alias Fundamenti realibus, novis nempe relevantibus super instructum sit; non raro tamen solet hoc Remedio non nisi ad protelandam Litem Committiabusus; Reorum enim Condemnatorum plerumque Subsidia sunt fuga, & variæ, quotquot injicere possunt, Executioni Moræ (a); optimo igitur Jure effectus suspensivus denegari potest, si per Calumniam, & ex Caulis jam dudum deductis, & per Priora decisis, vel alias irrelevantibus petitur restitutio (b). Securiorem tamen ibi Camera eligit Viam, si Victori idoneam Cautionem de restituendis in Casum ulterioris succumbentiæ Fructibus perceptis injungat, aut oblatam ab implorante pro Restitutione in integrum accipiat, quod utrumque per *Ordinationem* Paritoræ annectendam fieri potest (d).

(a) LUDOLFF Syst. J. C. Sect. 2. § 6 N. 63.

Conc. O. C. P. III. Tit. 62. Pr. & § 1.

(b) RODING Pand. Camer. Libr. 60. § 30.

(c) BLUM Tit. 57. § 10.

(d) Conferatur Sententia Mense Octobris 1758. publicata: In entschiedener Sachen sämtlicher Vorsteher und Unterthanen des Amts Hohenholms, wider Herrn Carl Christian Grafen zu Solms Hohenholms, Appellationis, nunc petitæ Restitutionis in integrum: Ist die Verordnung dahin, Dr. Seips Principalem gebetener Restitution ohnangesehen, den Zehenden quæst. gegen die offerirte Caution, bis zu dieses Kaiserlichen Kammergerichts weiterer Entscheidung, unweigerlich entrichten, in dessen Entscheidung aber Herrn Appellaten solches Urtheilsmäßig bezutreiben, frey stehen solle, erkannt.

§ CV.

In ipsa denique Executione adhucdum maximo Partium comodo adhibentur Ordinationes. Stratagemata enim, quibus Partes victæ Sententiæ Complementum intervertere Litemque in infinitum protrahere student, innumera sunt, & adeo in ipso Executionis Momento extendi solita.

Ut plurimum vero novæ, quas ad confundendam tantummodo Causam afferunt Quæstiones, jamjam in ipsa Deliberatione ante Sententiam ventilatæ ac decisæ sunt; eo securius ergo hisce Controversiis amputandis Ordinationes adhiberi possunt, cum ab Excessibus, qui a Commissariis Executionum fiunt, nec appellare, nec novos Processus decernere necesse sit (a). Alias enim nunquam Litium Finis foret, si ad singulas novas inventiones novus iterum Processus inchoari vellet.

(a) MEVIUS Parte 3. Dec. 108. Plura desuper vide apud L. B. DE CRAMER Obs. T. 3. Obs. 855.

§ CVI.

Supponimus tamen, Excessum Executionis evidentem esse; veluti si E. g. pro Debito exiguæ Quantitatis distrahi vellet Prædium longe majoris Valoris, ubi tamen adhuc alia Media solvendi supersunt (a). Si enim Dubium aliquod adsit, Supplica tutius ad Judicium remittatur, & Parti adversæ desuper Responso intra certum Terminum injungatur (b), aut saltem informatio a Commissariis prius petatur, quanquam ultima cautela vix non in omnibus occasionibus adhibeatur.

(a) Vid. L. B. DE CRAMER Obs. Tom. 2. Part. 1. Obs. 505.

(b) Plura desuper vide apud L. B. DE CRAMER cit. Loco, Tom. 3. Obs. 855.

§ CVII.

Plura equidem adhuc afferre possem exempla Ordinationum, quibus incepta jam, imo vix non peracta executione incidentia undique dubia dirimi solent, nisi tandem Dissertationi nostrae finem imponere oporteret. Exiguæ vero, quas ex frequentato hæctenus Ordinationum usu & ex Analogia Legum collegi, Observationes, si applausum inveniant, mihi gratulor, quodsi vero displiceant, aliis id exemplo erit, nullum opus suscipere, quod longiorem, quam non habent, experientiam desiderat.

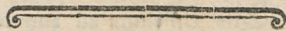
COROLLARIA

EX

UNIVERSO JURE.

- 1) Frustra laboratur pro inventione unius Principii cognoscendi, ex quo fluerent omnes Juris Naturalis veritates, nulla excepta.
- 2) Conservatio sui ipsius est una ex præcipuis hominis Obligationibus.
- 3) Inde Jus vitam suam etiam cum cæde Aggressoris tuendi.
- 4) Inde prohibitio omnis violentiæ in semetipsum.
- 5) Valet pax inita cum Rebellibus, nec fides data hostibus etiam infidelibus frangenda est.
- 6) Bellum contra infideles præcise ex capite Religionis susceptum Juri gentium contrarium est.
- 7) Conservatio Aequilibræ præcise spectata non est justa belli causa.
- 8) Multo minus potentiæ major unius gentis alteri talem præber.
- 9) Contra pacis fœdera vis, metusve exceptio civilis non datur.
- 10) Principibus & Dominis territorialibus competit Jus Reformandi.
- 11) Inde & simultaneum innoxium introducere possunt.
- 12) Annus Normalis pro subditis exceptio est.
- 13) Consequenter onus probandi in se fuscipere debent.
- 14) Non tamen a Collegiis *Opifitum* ad annum normalem provocari potest.
- 15) Dominus Territorialis Catholicus æque ac A. C. additus una cum Jure territorii Jurisdictionem Ecclesiasticam in suos subditos Protestantes exercet.

- 16) Inde & Augustissimis Imperii tribunalibus Jurisdictio competit in Causis Ecclesiasticis Protestantium.
- 17) Imperatori competit Jus ratificandi decreta Visitationis.
- 18) Frivolum autem est Assertum Hæberlinii in sua Historia Imperii Tom. XII. p. 413. Statuum August. Conf., qui R. I. de ao. 1543. subscripserunt, nomina a Legatis Moguntinis ausu proprio appolita esse.
- 19) Facultas subdelegandi ad Visitationem Camerae Imperialis Comitibus Catholicis Collegii Westphalici denegari haud potest.
- 20) Illa enim recte fundatur tam in Qualitate mixta Collegiali, quam in jure Comitum Personali & proprio.
- 21) Quod etiam obtinet circa Comites Catholicos Collegii Franconici.
- 22) Beneficium Ecclesiasticum Autoritate Episcopali legitime permutatum ad effectum Precum Imperialium haud vacat.
- 23) Clerici sunt redituum beneficalium superfluum veri Domini.
- 24) Sponsalia priora per Matrimonium cum alia Persona non omnino dissolvuntur.
- 25) Si unius Debiti plura apud Creditorem sint Chyrographa, unius redditione non censetur Obligatio remissa.
- 26) Testator non potest remittere fructuario Cautionem de utendo boni viri arbitrato.
- 27) Bene vero alteram Cautionis fructuariæ partem de re finito Usufructu restituenda.
- 28) Testamentum juxta Statuta, aut mores alicujus loci factum, etiam vim habet extra illum locum licet alibi major solemnitas requiratur.
- 29) Prælati etiam sine Consensu Capituli feudum antiquum de novo concedere potest.
- 30) Principi omnibus in delictis in Regula competit Jus Aggratiandi.

Mainz, Diss., 1755-83

ULB Halle
004 957 482

3

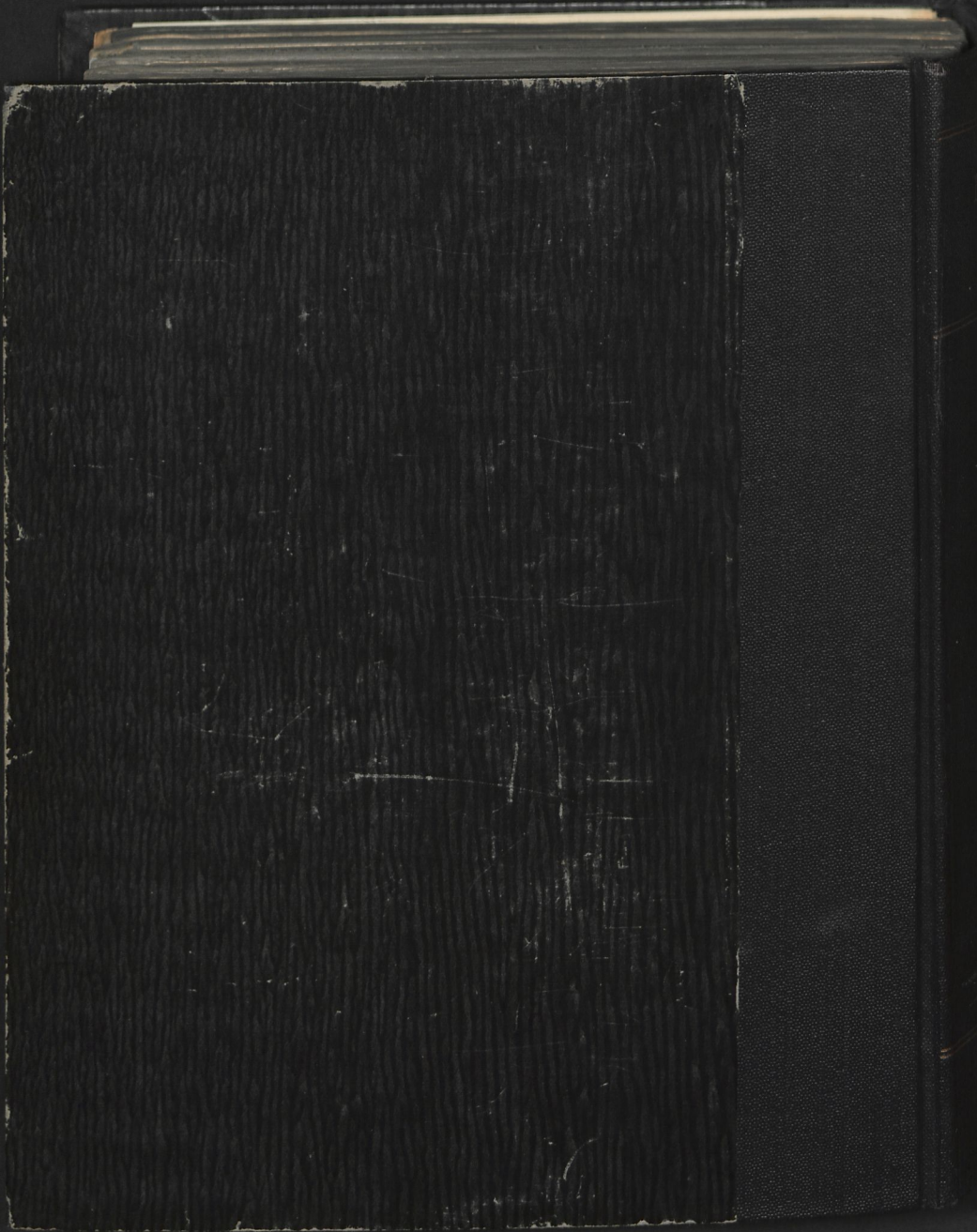

f

TA → OL m 14 7 Stück verknüpft

108

DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
ORDINATIONIBUS
IN PROCESSU CAMERÆ IMPERIALIS
USITATIS,
QUAM
AUSPICE
DEO TER OPTIMO MAXIMO

EX INDULTU INCLYTÆ FACULTATIS JURIDICÆ
IN ALMA UNIVERSITATE MOGUNTINA

P R A E S I D E
PRÆNOBILI, CLARISS. ET CONSULTISS.
VIRO AC DOMINO

D. FRANCISCO ANTONIO DÜRR J. U. D.
EMINENTISS. AC CELSISS. PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNT.
CONSILIARIO AUL. ET REGIMINIS ACTUALI, EJUSDEMQUE IN HAC
ALMA UNIVERSITATE JURIS PUBLICI, ET HISTORiarUM PROFESSORE PUBLICO,
ET ORDINARIO, NEC NON REVERENDISS. CAPITULI METROP. MOGUNT.
ET UNIVERSITATIS SYNDICO, FACULTATIS JURIDICÆ DECANO.

PRO SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS, ET PRIVI-
LEGIIS DOCTORALIBUS RITE CONSEQUENDIS

PLACIDÆ ERUDITORUM CENSURÆ SUBMITTIT,
AUTHOR ET DEFENDENS

PETRUS JOSEPH. FRANC. XAV. CRAMER DE CLAUSPRUCH,
ECCLESIA RUM ARCHIDIACONALIS MAJORIS BONNENSIS, NEC NON
PERILLUSTRIS COLLEGIATÆ NOVESIENSIS CANONICUS.

Die 5ta Martii Anno MDCCLXXVI.

Ex Typographia Elect. Aulic. Acad. apud JOANN. JOS. ALEF, Hæred. Hæffner.